

Ức Vạn Tân Lang : Hào Môn Tổng Tài Ái Thương Ngã

Contents

Ức Vạn Tân Lang : Hào Môn Tổng Tài Ái Thương Ngã	1
1. Chương 1: Cậu Làm Tôi Hứng Thú Rồi Đây	1
2. Chương 2: Tốt Lắm, Chàng Trai, Tốt Lắm	4
3. Chương 3: Cậu Thấy Vừa Mắt Không ?	7
4. Chương 4: Thật Là Một Chàng Trai Đặc Biệt	10
5. Chương 5: Hàn Khiêm Hồ Khu Nhất Chấn	12
6. Chương 6: Em Dám Không Nhìn Tôi Sao	14
7. Chương 7: Ông Chính Là Bại Hoại Úc Hiếp Cha Tôi Sao	17
8. Chương 8: Còn Chưa Có Ai Dám Cự Tuyệt Tôi Đây	19
9. Chương 9: Chết Tiệt !	21
10. Chương 10: Em Nghe Anh Giải Thích	23
11. Chương 11: Bao Nhiêu Tiền Chịu Rồi Khỏi Con Tôi	25
12. Chương 12: Hai Nam Tranh Một Nam	28
13. Chương 13: Cậu Tôi Sẽ Thoả Mãn Em	31
14. Chương 14: Tôi Muốn Cả Thế Giới Này Đều Biết	33
15. Chương 15: Bồn Máu Chó Này Có Hơi Lớn	36
16. Chương 16: Thầm Muốn Rồi Đi	39
17. Chương 17	41
18. Chương 18: Vậy Mà Lại Ngược Tôi ?	44
19. Chương 19: Chú Không Xứng Có Được Em Ấy	47
20. Chương 20: Thiên Nhiệt Hồ Phá	50
21. Chương 21: Hàn Khiêm Đưa Ra Một Quyết Định Khó Khăn	54
22. Chương 22	57
23. Chương 23: Phiên Ngoại Long	61

Ức Vạn Tân Lang : Hào Môn Tổng Tài Ái Thương Ngã

Giới thiệu

Thể loại : Hiện đại, hài, 1×1 [?!], chủ công, đoản văn. Độ dài : 22 chương + 1 Phiên ngoạiEditor : Lăng Vân. Spoil: “Hào

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/uc-van-tan-lang-hao-mon-tong-tai-ai-thuong-nga>

1. Chương 1: Cậu Làm Tôi Hứng Thú Rồi Đây

Hàn Khiêm từ bờ biển nhặt về một người đàn ông.

Ngày đó cuộc sống của Hàn Khiêm túng quẫn, trong nhà mẹ bị bệnh nặng cùng với em gái đang tuổi đến trường cần một khoản học phí rất lớn, mà lúc đó vừa vặn phát hiện một người đàn ông đang hấp hối bên bờ biển, bộ Tây phục tinh tế cùng với chiếc đồng hồ tinh xảo lộng lẫy đã làm Hàn Khiêm cứu hắn ta.

Thừa dịp người ta còn đang hôn mê, Hàn Khiêm bán luôn chiếc đồng hồ của hắn.

“Đây là thù lao tôi cứu anh, dù sao tôi vẫn để lại cho anh quần áo.” Hàn Khiêm chợt dạ tự nhủ một câu, lại thuận tay lấy xuống kẹp caravat lẫn khuy cài tay áo của hắn, “Coi như là phát tâm làm việc thiện đi.”

Đồng hồ so với tướng tượng của Hàn Khiêm còn quý giá hơn, gặp được người biết hàng nên bán được không ít tiền, có thể cải thiện khá tốt tình hình trước mắt.

Khi còn học trung học, mẹ đột nhiên bị bệnh, trong nhà đã không còn nguồn thu nhập, cho nên Hàn Khiêm đành phải bỏ học làm công, vừa kiếm tiền để em gái đi học, vừa chăm sóc mẹ bị bệnh nặng.

Anh phải tìm mọi cách để có thể cải thiện cuộc sống.

Hàn Khiêm hiểu được, mẹ mình đã không thể chống đỡ được bao lâu, dùng thuốc trị liệu đối với bà không còn tác dụng nữa, cho nên anh phải nhanh chóng sắp xếp chuyển trường cho em gái rồi đưa mẹ ra ngoài một chút để khuây khoả, cho dù là qua đời, cũng muốn bà thật vui vẻ, không có gánh nặng gì mà rời đi.

“Khụ khụ!” Tiếng ho truyền đến từ trong phòng khiến cho Hàn Khiêm đang bận bịu nấu ăn phải chú ý, anh vội vàng buông chiếc xẻng xào rau xuống, lau lau tay đẩy cửa bước vào.

Căn nhà trệt nhỏ chỉ có hai gian phòng, em gái một phòng, để tiện chăm sóc mẹ, anh kéo một tấm màn ở chính giữa căn phòng còn lại để ngăn ra một khoảng đặt giường, thuận tiện bất cứ lúc nào cũng có thể chú ý đến tình huống của bà.

Bên ngoài cửa là một lối đi nhỏ, cơ bản thì nhà nào cũng đặt nồi niêu ở bên ngoài, Hàn Khiêm cũng không ngoại lệ, phòng ở thực sự quá nhỏ, lại không có giường thừa, cho nên để chăm sóc người bị thương kia, Hàn Khiêm chỉ có thể để em gái và mẹ ở chung một phòng, còn mình và người này thì cùng nằm trên một cái giường.

“Anh tỉnh rồi.” Hàn Khiêm thuận tay rót cho hắn một chén nước, đưa tới, “Uống nước đi, chậm một chút.”

Thẩm Thiên Ngạo cau mày, cả người bủn rủn vô lực khiến hắn rất khó chịu, hắn ngẩng đầu nhìn Hàn Khiêm, lấy chén nước từ trong tay anh, uống một hơi cạn sạch.

“Tôi muốn đi vệ sinh.” Thẩm Thiên Ngạo vẫn tiếp tục nhíu mày.

Hàn Khiêm nói, “Ồ, tôi đỡ anh đi, nhà vệ sinh ở bên ngoài, là nhà vệ sinh công cộng.”

Đầu năm nay thế mà còn người dùng nhà vệ sinh công cộng? Thắm Thiên Ngạo không thể tin nổi đánh giá xung quanh một chút, lúc này mới chú ý tới căn phòng thấp bé cũ nát này. Tầm nhìn tối mù, gian phòng chật chội, khăn trải giường thủng vài lỗ, đều làm mày kiếm của hắn nhúu chặt.

“Tôi không quen dùng nhà vệ sinh công cộng, cậu đi mua bồn cầu về đây.” Thắm Thiên Ngạo quen thói ra lệnh, vô cùng tự nhiên sai bảo Hàn Khiêm.

Hàn Khiêm kiên nhẫn khuyên hắn, “Phòng ở khá nhỏ, mua bồn cầu về cũng không có chỗ đặt, hơn nữa mọi người ở đây đều giải quyết ở nhà vệ sinh công cộng, anh yên tâm, nhà vệ sinh công cộng có người dọn dẹp, không bẩn đâu.”

Mắt Thắm Thiên Ngạo hơi trầm xuống, khoé môi gợi lên một nụ cười lãnh khốc, “Chưa có kẻ nào dám cự tuyệt yêu cầu của tôi, tốt lắm, tốt lắm, chàng trai, cậu làm tôi hứng thú rồi đấy.”

Hàn Khiêm:

“Tôi nói lại lần nữa, cậu đi mua bồn cầu về đây.” Thắm Thiên Ngạo âm u.

Hàn Khiêm ra ngoài xúc đồ ăn trong nồi ra, bưng bát trở lại phòng bắt đầu ăn cơm.

“Cậu vậy mà còn dám cự tuyệt yêu cầu của tôi, tốt lắm, tốt lắm, chàng trai, cậu thành công chọc giận tôi rồi đấy, lửa giận của tôi không phải cậu có thể thừa nhận được đâu!”

Hàn Khiêm khí định thần nhàn ăn cơm.

Thắm Thiên Ngạo gắt gao nhìn chăm chăm anh.

Gắt gao nhìn chăm chăm anh.

Nhìn.

Chăm chăm.

“Nhà vệ sinh công cộng ở chỗ nào?” Thắm Thiên Ngạo cắn răng hỏi.

“Ra khỏi cửa rẽ phải năm mươi mét.”

—

Đào cái hố vui Trung Thu nào =v=

2. Chương 2: Tốt Lắm, Chàng Trai, Tốt Lắm

Thẩm Thiên Ngạo đen mặt trở về, hiển nhiên tâm tình rất không vui vẻ.

“Tôi hôn mê bao lâu?” Thẩm Thiên Ngạo hỏi.

Hàn Khiêm nói, “Một ngày rưỡi.”

Hoá ra mình đã hôn mê một ngày rưỡi, chắc hẳn trong lúc mình mất tích Long sốt ruột muốn chết rồi.

Ánh mắt chạm đến đồ ăn ở một bên, bụng bỗng nhiên rột rột kêu lên.

“Tôi muốn ăn cơm.” Thẩm Thiên Ngạo nói.

Hàn Khiêm đặt một đĩa rau xào hơi quá lửa lên bàn, “Cơm ở trong nồi cơm điện, bát ở bên cạnh, tự xới đi.”

Thẩm Thiên Ngạo ghét bỏ nhìn thoáng qua đồ ăn, “Đây là cho người ăn à?”

Hàn Khiêm cũng chẳng vui vẻ gì, đây không phải là chữ người ta sao, không phải cho người ăn vậy Hàn Khiêm đang ăn cơm coi là cái gì.

Nói thật, nếu không phải nghĩ đến cái đồng hồ kia, ngay từ lúc hắn ta tỉnh lại Hàn Khiêm đã đuổi thẳng rồi, chẳng ai vui vẻ gì đi hầu hạ hắn cả.

“Không ăn tôi ăn.” Hàn Khiêm nói.

Thẩm Thiên Ngạo hung tợn nhìn chằm chằm Hàn Khiêm, “Tôi muốn ăn cháo thịt nạc trứng muối, tôi đã lâu chưa ăn cơm, cần phải ăn đồ ăn lỏng.”

“Trong nồi có cháo, trong tủ có dưa muối.” Hàn Khiêm đặt bát xuống quay đi múc một chén cháo.

Đột nhiên tốt như vậy, còn bới cơm cho hắn? Thẩm Thiên Ngạo trong lòng cười lạnh một tiếng, vươn hai tay tự nhiên đón bát đũa trong tay Hàn Khiêm.

Hàn Khiêm không chớp mắt, nhìn thoảng qua hắt.

Hai tay cứ vươn ra như vậy cứng ngắc giữa không trung.

“Mẹ, nên ăn cơm.” Hàn Khiêm bưng bát vào phòng cách vách.

Thẩm Thiên Ngạo rũ mắt xuống, môi mím lại thành một đường thẳng tắp, ưng màu sắc bèn che giấu lửa giận ngút trời, trong lòng đã nghĩ ra một vạn phương pháp tra tấn người ta.

Bỗng nhiên, ánh mắt hắt vừa chuyển, nhìn về phía cổ tay trống rỗng của mình, sau đó mới phát hiện cả kẹp caravat lẫn khuy cài tay áo cũng không thấy đâu. Mấy thứ kia cũng đáng chút tiền, chắc người đàn ông kia đã lấy rồi.

Đến khi Hàn Khiêm dứt cơm cho mẹ xong đi ra, phát hiện Thẩm Thiên Ngạo vẫn chưa ăn cơm, lại ung dung dựa vào trên giường, đôi chân dài duỗi thẳng giao nhau ở mắt cá, mười ngón tay đan vào nhau đặt trên bụng, có chút thú vị nhìn anh.

“Không ăn?” Hàn Khiêm hỏi.

Thẩm Thiên Ngạo không trả lời, ngược lại hỏi: “Cậu lấy đồng hồ tôi đi?”

Hàn Khiêm do dự một chút, gật gật đầu.

“Bán lấy tiền?”

Hàn Khiêm gật đầu.

“Tốt lắm, chàng trai tham tài, nói đi, phải bao nhiêu tiền mới bằng lòng mua cháo thịt nạc trứng muối cho tôi?” Thẩm Thiên Ngạo khẽ nhếch cằm.

Hàn Khiêm vươn tay.

Thẩm Thiên Ngạo liếc xéo, “Sao?”

“Tiền đâu?”

Thẩm Thiên Ngạo sững sốt, phát hiện mình căn bản không có tiền. Lúc hắt ở trong nhà chuẩn bị đi ra ngoài thì bị tập kích, còn chưa kịp mang theo ví, cho nên trên người hắt không có dù chỉ một chút tiền, hắt nổi sùng nói, “Cậu bán đồng hồ của tôi, nhiều tiền như vậy lại không thể mua cho tôi một phần cháo

thịt nạc trứng muối sao?”

“Anh có chấp niệm đặc biệt với cháo thịt nạc trứng muối hả?” Hàn Khiêm hỏi.

“Không có.” Thẩm Thiên Ngạo lắc đầu.

“Ăn cháo.” Hàn Khiêm nói.

“Nhưng mà cậu bán đồng hồ của tôi.”

“Kiện tôi đi.” Hàn Khiêm cũng học bộ dạng hẩn hắt hắt cầm.

Thẩm Thiên Ngạo tất nhiên không thể kiện anh, cho dù hẩn tức đến nỗi muốn xả Hàn Khiêm thành tám khối, nhưng mà hẩn không dám lộ diện. Hẩn còn chưa biết người muốn đối phó với mình là ai, lỡ may đối phương đang phục kích ở gần đây thì sao? Hẩn tạm thời cũng không dám liên hệ với người của mình, chỉ sợ bại lộ hành tung, cho nên hiện giờ chỉ có thể hết sức an phận ở lại trong căn phòng tồi tàn này.

“Lấy một chén vậy.” Thẩm Thiên Ngạo đến bên bếp than muốn lấy cơm, lại phát hiện cháo đã bị anh ăn sạch. Hẩn nhìn đầy nồi trống trơn, cảm thấy mình vẫn là rất muốn ăn cháo thịt nạc trứng muối.

Rửa bát xong, Hàn Khiêm ra bên ngoài tắm nước lạnh, tùy ý mặc vào một cái quần cộc, liền chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi.

“Cậu muốn làm gì?” Thẩm Thiên Ngạo nhú mày.

“Ngủ.” Hàn Khiêm nói xong, ngồi xuống trên giường, chuẩn bị nằm xuống.

“Cút xuống đi.” Sắc mặt Thẩm Thiên Ngạo trầm xuống.

“Đừng ồn ào, ngày mai tôi còn phải đi làm.” Hàn Khiêm ngáp một cái.

“Tôi nói cậu cút xuống đi!” Thẩm Thiên Ngạo đã khó chịu tới cực điểm, chỗ ở tồi tệ đồ ăn tệ hại còn chưa nói, còn phải cùng ngủ chung với một người đàn ông ở trên giường thực sự làm hẩn không thể chịu đựng được.

“Hôm qua lúc anh hôn mê chúng ta cũng cùng nằm ngủ một chỗ, trong nhà không có giường thừa.”

“Giờ tôi tỉnh rồi.”

Hàn Khiêm ngẩn người, bừng tỉnh đại ngộ gật đầu, “Đúng rồi, anh đã tỉnh, vì vậy chúng ta không cần phải nằm chung giường.”

Thẩm Thiên Ngạo nhếch miệng lên một cái, coi như anh còn có mắt.

“Cút xuống đi.” Hàn Khiêm tốc chăn lên, vươn tay nắm lấy áo Thẩm Thiên Ngạo, ném lên mặt đất, khí lực lớn đến nỗi khiến cho Thẩm Thiên Ngạo còn đang suy yếu căn bản không thể giãy ra.

Thẩm Thiên Ngạo ngồi trên sàn xi măng, hít sâu vài cái mới nén được lửa giận ngập lòng, hắn, đường đường là giám đốc hàng đầu thành phố B, vậy mà ở trong một căn phòng vừa tồi tàn vừa nhỏ xíu, bị một người đàn ông ném xuống đất!

Được lắm, hắn cực kì tức giận, vô cùng tức giận. Hàn Khiêm, cậu đời này đừng mơ thoát khỏi Thẩm Thiên Ngạo tôi!

3. Chương 3: Cậu Thấy Vừa Mắt Không ?

Tay Thẩm Thiên Ngạo hết thả rồi lại nắm, nắm rồi lại thả, cố gắng khống chế cơn giận của mình, trầm giọng mở miệng. “Tôi ngủ ở đâu?”

Hàn Khiêm làm việc suốt ngày, về nhà còn phải chăm sóc hai bệnh nhân, nhất là mẹ anh, giúp bà ăn uống xong xuôi anh cũng đã sức cùng lực kiệt, căn bản là đặt đầu xuống gối liền ngủ, cứ như vậy chỉ một lúc sau, anh đã mơ mơ màng màng ngủ đi. Bỗng nhiên trong đêm vang lên một tiếng động làm anh bừng mình, tùy tay quơ đại ở trên giường một thứ nện xuống chỗ phát ra tiếng động, “Câm mồm, không ngủ thì xéo ngay!”

Bị một đồng vải vóc không biết là gì ném lên mặt khiến Thẩm Thiên Ngạo cứng ngắc tại chỗ, vươn tay kéo đồng vải ở trên mặt xuống, theo ánh sáng mập mờ từ ngoài hành lang soi vào mới nhìn rõ mớ vải này chính là chiếc quần cộc mà người kia mặc khi này.

Thẩm Thiên Ngạo: “Bố @/№ # % ± & \$ # % !!!”

Trong đầu đem Hàn Khiêm lẫn qua lộn lại mắng một trăm lần, Thẩm Thiên Ngạo mới uất uất ức ức trải một tấm trải giường ra nằm trên mặt đất.

Sáu giờ rưỡi sáng, Hàn Khiêm thần thanh khí爽 rời giường, nhìn thấy Thẩm Thiên Ngạo mày kiếm nhíu chặt, mặt mũi trắng bệch, nhăn nhó lấy một tư thế cực kì không thoải mái bọc trong khăn trải giường tựa vào vách tường ngủ, anh bỗng nhiên có chút áy náy, đối đãi với một bệnh nhân như vậy là không tốt lắm đâu.

“Này.” Hàn Khiêm đưa tay đẩy hắn.

Thẩm Thiên Ngạo cả người khó chịu cực kì, hắn đường đường là công tử của một trong tứ đại gia tộc ở thành phố B, cùng với Long huynh đệ một tay tạo ra đế quốc thương nghiệp, người người a dua nịnh hót, từ nhỏ cẩm y ngọc thực, sinh ra đến giờ vẫn chưa phải chịu ầm ỨC như vậy, phải nằm ngửa trên nền đất lạnh lẽo ẩm ướt. Cho dù là lúc bị bắt cóc, đám người bắt cóc kia cũng không đối đãi với hắn như vậy, chỉ nhốt hắn lại ở trong phòng, vẫn dâng đồ ăn ngon lành lên cho hắn, không nghĩ tới người đàn ông này vậy mà to gan lớn mật, thực sự để hắn ngửa trên mặt đất một đêm!

Ánh mắt hắn cay cay buốt buốt, hơn nửa ngày mới miễn cưỡng mở ra, nhìn thấy khuôn mặt Hàn Khiêm bỗng nhiên liền thở không thông.

“Sao vậy?” Thẩm Thiên Ngạo ghen hòng.

“Lên giường ngủ đi.” Hàn Khiêm nói.

Hắn ngửa ở đây một buổi tối, thân thể đã sớm cứng ngắc, tuy rằng hiện tại hắn cực kì khát vọng cái giường kia, thể nhưng một chút cũng không thể động đây, đành phải yên lặng gật đầu, “Tôi biết rồi.”

Hàn Khiêm thấy động tác cứng ngắc của hắn liền hiểu lúc này hắn quẫn bách thế nào, vì vậy xoay người một cái, tay phải luồn xuống phía dưới nách hắn, nửa ôm nửa kéo lên giường.

“Hôm nay ở nhà ngoan ngoãn nghe lời, buổi tối sẽ cho anh ăn ngon.” Hàn Khiêm cảnh cáo hắn, xoay người sang phòng cách vách, gọi em gái dậy đi học.

Tuy rằng hiện tại cuộc sống của Hàn Khiêm cũng dư dả một chút, nhưng anh vẫn không bỏ công việc phụ việc ở kho hàng trong siêu thị. Anh tuy rằng không có bằng cấp, nhưng là người chịu khó, thái độ làm người lại nhiệt tình, rất được mọi người yêu thích, cô gái nhỏ ở quầy thu ngân còn thường xuyên gọi chuyện với anh. Có điều trước mắt Hàn Khiêm vẫn chưa nghĩ gì đến chuyện kết hôn, anh còn muốn chăm sóc gia đình này thật tốt.

Hôm nay Hàn Khiêm đến đây là để xin quản lí được nghỉ việc, việc chuyển trường cho em gái cũng đã làm ổn thỏa, bây giờ chính là phải đưa mẹ ra ngoài du ngoạn, công việc ở nơi này cũng nên nghỉ được rồi.

Sau khi tan việc, Hàn Khiêm đến thẳng văn phòng quản lí, quản lí tỏ vẻ muốn anh ở lại một lúc rồi cũng để anh đi.

Trời nhá nhem tối, Hàn Khiêm về đến nhà thì thấy Thẩm Thiên Ngạo vẫn còn nằm tổ trên giường, sắc mặt có chút ửng hồng.

“Dậy, ăn cơm.” Hàn Khiêm cầm gói đồ mua ở ngoài đặt lên bàn, “Cháo thịt nạc trứng muối anh ăn đi ăn này.”

Hắn khi nào thì ăn đi ăn, mà thôi, trọng điểm không phải chỗ này, mà là hắn trông thấy Hàn Khiêm

mua cháo về cho hần, vậy mà... lại có chút cảm động?!

Thẩm Thiên Ngạo thấy mình nhất định là mắc bệnh, hần đưa tay xoa xoa huyết Thái Dương, lơ đi cảm giác hơi hơi khó chịu trên thân thể, lông mày xinh đẹp nhú chặt, nhìn chăm chăm chén cháo còn bốc hơi nóng trước mặt, sau đó... Ăn sạch.

Trên người hần một đồng cũng không có, sáng sớm đến giờ vẫn chưa ăn chút đồ nào, giữa trưa em gái người này trở về, ném cho hần một cái nhìn xem thường, không cho hần dù chỉ một miếng cơm, chỉ lo chăm sóc mẹ mình, Thẩm Thiên Ngạo lúc này bụng đã sôi lên vì đói.

“Coi như cậu biết điều.” Thẩm Thiên Ngạo cơm nước xong xuôi, khôi phục lại vẻ mặt thiếu đôn, hừ lạnh một tiếng.

Hàn Khiêm lười so đo với hần, hơi hơi chỉnh lại cái bàn, cởi áo chuẩn bị đi tắm rửa.

Hiện tại đang là giữa mùa hè, một ngày không tắm rửa cả người sẽ khó chịu, Thẩm Thiên Ngạo từ lúc hôn mê đến giờ một lần cũng chưa tắm, đây đối với một người khiết phích [bệnh sạch sẽ] như hần là không thể chịu đựng được.

“Tôi cũng muốn tắm.” Thẩm Thiên Ngạo ra lệnh, “Cậu đi nấu nước.”

Hàn Khiêm cầm lấy xà phòng trên cửa sổ, lại tùy tay kéo khăn mặt vắt lên vai, “Chỉ có nhà tắm công cộng.”

Trong mắt Thẩm Thiên Ngạo lại hiện lên một tia khó chịu, đôi môi mím lại để lộ sự tức giận của hần, nhưng nghĩ đến Hàn Khiêm căn bản không kiêng dè gì mình, hần chỉ đành cắn môi, lẻo đẻo đi theo anh.

Trong nhà tắm nam không có vách ngăn, mọi người tương đối thản nhiên, tục ngữ nói quân tử thả dãn dãn, tiểu nhân giấu kê kê, Thẩm Thiên Ngạo đã đến bước đường này, cũng không có cái gì phải che giấu, lưu loát gọn gàng cởi quần áo.

Hàn Khiêm tùy ý nhìn lướt qua, ánh mắt ở nơi đó dừng lại nhiều hơn một giây, dù sao là đàn ông đều luôn luôn có chút hiếu thắng.

Ai ngờ ánh mắt này lập tức bị Thẩm Thiên Ngạo bắt gặp, cảm giác được sự kinh ngạc khắp nơi khiến hần bật người thẳng thất lưng, tà mị cuồng luyện cười: “Chàng trai, có thấy vừa mắt không?”

Hàn Khiêm:

4. Chương 4: Thật Là Một Chàng Trai Đặc Biệt

Kích cỡ đúng là rất lớn, có điều Hàn Khiêm vừa lòng hay không thì ảnh hưởng gì, còn nữa, chính anh cũng cực kì hài lòng với chính mình.

Nhìn Thẩm Thiên Ngạo khoe khoang tự hào cùng với vẻ mặt cầu khích lệ cầu khen ngợi, Hàn Khiêm cười lạnh một tiếng, quay lưng cởi quần áo kệ xác hần.

“Sao vậy, nhìn tôi lớn quá cậu tự...” Thẩm Thiên Ngạo đặt tay lên bả vai Hàn Khiêm chuẩn bị tốt để cười nhạo, ánh mắt tự nhiên rơi xuống nơi nào đó, khi nhìn thấy kích cỡ của đối phương, thanh âm im bất định chỉ.

Hàn Khiêm ghét bỏ phủi tay hần ra, mở vòi nước, hơi nước nóng ầm chỉ một lát sau đã làm mờ hồ tầm mắt. Trong nhà tắm vang lên tiếng nước róc rách, Thẩm Thiên Ngạo thoáng xấu hổ liếc mắt sang chỗ khác, đứng phía dưới vòi nước.

Lúc này lại nghe thấy ‘bộp’ một tiếng, xà phòng trong tay Hàn Khiêm vì dính nước quá mức trơn trượt mà không cẩn thận rớt khỏi tay, ở trên nền trượt một đường, dừng ngay ở bên chân Thẩm Thiên Ngạo.

Thẩm Thiên Ngạo cúi đầu nhìn chằm chằm cục xà phòng kia.

“Nhặt lên.” Hàn Khiêm nói.

Thẩm Thiên Ngạo vẫn tiếp tục nhìn chằm chằm cục xà phòng.

“Nhặt lên đi.” Hàn Khiêm thúc giục một chút.

Thẩm Thiên Ngạo vẫn còn nhìn chằm chằm.

“Không nghe tôi nói gì sao ?” Hàn Khiêm không kiên nhẫn.

Không biết Thẩm Thiên Ngạo đang nghĩ cái gì, hoặc đơn giản là bị lời nói của Hàn Khiêm làm phiền, không hiểu sao lại nhắc chân đá bay xà phòng.

Xà phòng trơn bóng bay vút trên không trung, ‘bộp’ một tiếng đập vào trên tường, sau đó rơi xuống mặt đất, theo lỗ thoát nước thật to bị nước dội ra bên ngoài.

Hàn Khiêm :

“Sao hả ?” Thẩm Thiên Ngạo khề hắt hàm, khiêu khích nhìn Hàn Khiêm, đuôi mày hiện lên một chút trêu

người, trong mắt hiện lên một chút trêu tức, khoe miệng cũng hiện lên một tia cợt nhả, ừm, chung quy cũng là hấn gây chiến, cho nên mặt vẫn cứ lập loè.

Lúc trước Thẩm Thiên Ngạo phát cơn động kinh, Hàn Khiêm vẫn tự nhắc nhở mình anh là người bình thường, không cần phải so đo với người điên, cho nên vẫn không để ý hấn. Anh tự thấy tính tình mình cũng không tệ, nhưng lúc này cũng bị tên Thẩm Thiên Ngạo này chọc tức đến phải cười ra.

“Còn như vậy tôi sẽ đánh anh.” Hàn Khiêm cảnh cáo.

Thẩm Thiên Ngạo hừ lạnh một tiếng, cũng không quản mình đang trần truồng, cứ như vậy cao giọng, “Cậu dám !”

Hàn Khiêm móc một cú lên, nắm tay động thẳng vào giữa má Thẩm Thiên Ngạo, đối phương bị đấm một cái lão đảo, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

“Tôi khó chịu anh đã lâu rồi.” Hàn Khiêm vặn vẹo cổ tay một chút, “Còn muốn thử nữa không ?”

Thẩm Thiên Ngạo không thể tin nổi ổn định thân thể, trong mắt bỗng nhiên vọt lên từng đợt lửa giận, hấn, Thẩm Thiên Ngạo, vậy mà bị một gã đàn ông ở đây xã hội đánh !

“Cậu dám đánh tôi sao ?!” Thẩm Thiên Ngạo nheo nheo mắt, mỗi từ nói ra đều mang theo hàn ý thật sâu.

“Tôi không dám.” Hàn Khiêm nói xong, lại đấm thêm một cái vào má bên kia của Thẩm Thiên Ngạo, “Bảo anh ngoan ngoãn nghe lời, anh không chịu nghe, bây giờ bị đánh còn trách ai.”

Thẩm Thiên Ngạo nhấc chân lên, hung hăng đạp một cái về phía Hàn Khiêm, người kia nhanh chóng nghiêng người, đưa tay nắm chặt mắt cá chân của hấn, lại dùng lực kéo một cái, Thẩm Thiên Ngạo bất ngờ không kịp đề phòng, lập tức ngã sấp xuống.

Hàn Khiêm trong lòng giật mình, không ổn, đối phương lỡ may ngã chấn thương sọ não thì mình sẽ phải chịu trách nhiệm chữa bệnh, anh cũng không dư tiền để làm việc này ! Anh vội vàng vươn tay kia ra phía trước, nhanh tay lẹ mắt ôm lấy thắt lưng Thẩm Thiên Ngạo kéo về phía mình, đồng thời buông bàn tay nắm mắt cá chân đối phương ra, tránh cho tay mình không đủ dài, không thể đồng thời bắt được cả hai thứ.

Người đàn ông này, không chỉ đánh hấn một lần, còn đánh lần thứ hai, mà bây giờ lại đi cứu hấn, chưa từng có một ai dám đối đầu với hấn hết lần này đến lần khác như vậy. Người này rốt cuộc là hạng người gì, đều không giống với bất kỳ nam nhân nào từng tiếp xúc với hấn. Nam nhân này, không phải vì tiền tài của hấn mà cung kính, hay là vì tướng mạo của hấn mà ghen tị trong lòng, chỉ có nam nhân này, mới đối với hết thảy ngoảnh mặt làm ngơ.

Hàn Khiêm : Thực ra tôi bán đồng hồ của anh.

Tiếp xúc da thịt khiến trong lòng Thẩm Thiên Ngạo xẹt qua một cảm giác khác thường, vật đó cùng vật đó tiếp xúc vậy mà lại khiến hắn có phải ứng ngắc đầu, đây là lần đầu tiên người khác không cần khiêu khích gì cũng khiến hắn vốn không nghĩ đến tình dục lại dâng lên dục vọng.

Anh quả nhiên là một chàng trai đặc biệt.

“Đứng lên.” Hàn Khiêm cảm thấy tiếp xúc thể này có chút ghê tởm, nghĩ phải mau chóng buông tay để hắn đứng thẳng lên.

Thẩm Thiên Ngạo từ trước đến nay vẫn luôn tuân theo bản năng, bỗng nhiên tà mị nhếch lên khoe miệng, vươn tay siết hai má của Hàn Khiêm, một đôi ưng mâu nhìn thật sâu vào trong đáy mắt anh, bá đạo tuyên bố, “Từ giờ trở đi, em chính là người của tôi.”

Hàn Khiêm cảm thấy có chút ê răng, sau đó buông lỏng hai tay ra.

5. Chương 5: Hàn Khiêm Hồ Khu Nhất Chấn

Hồ khu nhất chấn: Vốn là để chỉ sự giật mình chấn động, nhưng trong tiểu thuyết trên mạng lại có một nghĩa khác. “Hồ khu nhất chấn, toàn thân tản ra khí chất bá vương.” để diễn tả nhân vật dùng kỹ năng đặc hữu của mình để tự tăng khí thế, áp đảo tinh thần người khác, khiến người ta phải hàng phục. [Baidu]] Trong chương này vẫn để chỉ sự giật mình =))

Thẩm Thiên Ngạo cảm thấy mình bị dẫn đến nỗi xương cốt cũng phải rã ra.

Nhìn bóng dáng Hàn Khiêm rời khỏi nhà tắm, mắt hắn dần dần tối lại, thứ mà Thẩm Thiên Ngạo hắn muốn, chưa từng không có được!

Hàn Khiêm cực kì chán ghét lấy khăn mặt hung hăng lau khô trym bự của mình, đối phương nếu không cương anh còn không biết hai người kề sát một chỗ, lúc này thế nào cũng cảm thấy cả người mình không thoải mái, nghĩ nghĩ lại muốn tắm lại thêm lần nữa.

Đến khi lên giường trong đầu Hàn Khiêm vẫn còn dập dềnh, kẻ có tiền có sở thích rất kì quặc, phụ nữ còn chưa đủ, còn có hứng thú với đàn ông.

Thẩm Thiên Ngạo nói gót về đến phòng.

Hàn Khiêm ném chăn nệm lên người hắn, “Ngủ trên đất.”

Sau khi hiểu biết đầy đủ sự thoải mái của giường nằm và sự dơ hầy của nền xi măng, Thẩm Thiên Ngạo

hoàn toàn không muốn mình sẽ chịu phải khổ sở như tối hôm qua một lần nữa, thậm chí phải lên giường ngủ, nhất là hiện tại trên giường còn có người đàn ông mà hắn đang muốn chiếm lấy nữa.

Thẩm Thiên Ngạo bò lên giường, “Tôi muốn ngủ trên giường.”

Hàn Khiêm một cước đạp hắn xuống, “Cút.”

Thẩm Thiên Ngạo lại bò lên, “Mặt đất cứng lắm, tôi ngủ không được.”

Hàn Khiêm lại bồi thêm một đạp, “Tôi không phải gay.”

Thẩm Thiên Ngạo gắng gượng nín nhịn lửa giận trong lòng, một lần nữa bò lên, “Tôi muốn ngủ trên giường!”

Hàn Khiêm nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, chậm rãi đếm từ một tới mười, sau đó nói, “Lăn lên đi.”

Mặt không đổi sắc nằm ngủ trên giường, Thẩm Thiên Ngạo xoay người hướng mặt về phía Hàn Khiêm. Một cái giường đơn bé xíu lại bị hai người bất thường chen chúc, cần phải nằm sát rạt nhau mới có thể không bị lăn xuống, nhất là hai người đàn ông trưởng thành cao lớn, thể trọng không nhẹ, tựa hồ có thể nghe thấy chiếc giường sắt rơ tiền phát ra âm thanh kháng nghị.

Nghĩ đến Thẩm Thiên Ngạo, Hàn Khiêm không dám lơ đãng, đứng dậy mặc vào một cái quần cộc và một cái áo ba lỗ mới nằm xuống. Việc chuyển trường cho em gái đã sắp xếp xong, chiều mai là có thể đi học, vé xe hôm nay cũng đã mua xong, ngày mai là có thể đưa mẹ đến thành phố bên cạnh chơi một chút cho khuây khoả.

Hàn Khiêm cũng nhịn không được thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng anh rất nhanh lại hút một ngụm khí lạnh, bởi vì Thẩm Thiên Ngạo khoát tay lên eo anh.

“Dừng tay!” Nghĩ đến Hàn mẫu cùng với em gái ở cách vách, Hàn Khiêm không muốn bọn họ biết chuyện cho nên đè thấp giọng cảnh cáo Thẩm Thiên Ngạo, đồng thời hung hăng nắm lấy bàn tay lộn xộn kia, “Có tin tôi bắt tay anh ra không?”

Thẩm Thiên Ngạo cười nhẹ một tiếng, cũng đè thấp giọng nói, “Em nữ sao?”

Dứt lời, co chân lên, chen vào giữa hai chân Hàn Khiêm, dùng sức ma sát một chút nơi nào đó, trêu ghẹo, “Em cũng thích tôi làm vậy với em.”

Bố muốn mày bị liệt!

Hàn Khiêm bắt lấy cổ tay của Thẩm Thiên Ngạo, xoay người một cái, gấp cánh tay móc qua cổ ép lên người hắn, “Có tin tôi đánh anh không?”

Thẩm Thiên Ngạo đang định nói chuyện, em gái ở cách vách lại nghe thấy tiếng động bỗng nhiên mở miệng hỏi Hàn Khiêm, “Anh, anh làm sao vậy?”

Thẩm Thiên Ngạo giật mình chấn động.

Thân thể mềm mại của Thẩm Thiên Ngạo run lên.

Giường sập.

6. Chương 6: Em Dám Không Nhìn Tôi Sao

Hàn Khiêm đè trên người Thẩm Thiên Ngạo, hai người ở trên chiếc giường sập yên lặng không nói gì.

Tiếng vang thật lớn kinh động đến Hàn mẫu và em gái ở cách vách, Hàn mẫu ho khan vài tiếng, nhỏ giọng nói gì đó, em gái vừa đáp lời, vừa chạy vào phòng.

“Hai anh....” Em gái chặn chờ.

Đây là có chuyện gì? Giường bị đè đến sập luôn, còn tư thế đè người kỳ quái của anh hai, cùng với hai má sưng đỏ của anh trai ăn nhờ ở đậu phía dưới đều khiến cô bé nghi ngờ có phải hai người đánh nhau hay không.

Hai người có chút xấu hổ, Hàn Khiêm xoay người đứng lên, giải thích, “Chiếc giường này thật không chắc chắn.”

Thẩm Thiên Ngạo nhú mào, cái giường rách chết tiệt!

Em gái nghi ngờ nhìn nhìn một lúc lâu, lâu đến nỗi da mặt dày dặn của Thẩm Thiên Ngạo cũng có chút chống đỡ không được mới xoay người trở về phòng.

“Xem ra phải ra ngoài ở một đêm.” Thẩm Thiên Ngạo nói.

Hàn Khiêm trầm mặc mặc quần áo tử tế, mang theo chứng minh nhân dân cùng với tiền rời khỏi nhà. Thẩm Thiên Ngạo muốn nói cũng không biết nói gì, chỉ có thể đi theo đối phương đến một nhà nghỉ.

Đến nhà nghỉ, Thẩm Thiên Ngạo không có chứng minh cũng không có tiền, hai người chỉ có thể thuê một phòng hai giường, Hàn Khiêm chỉ thấy hần phiền hà, chưa cho một ánh mắt để nhìn nào, vào phòng lập tức nằm ngủ.

Trong mắt Thẩm Thiên Ngạo hiện lên một tia lửa giận, lại bị hần áp chế, nam nhân chết tiệt, lại dám không nhìn hần!

“Chàng trai.” Thẩm Thiên Ngạo đến bên giường Hàn Khiêm, cúi người nắm lấy cằm hần, “Không cho phép không nhìn tôi!”

“Có tin tôi đánh anh không?” Hàn Khiêm nói.

Vừa nói vậy, Thẩm Thiên Ngạo lại cảm thấy hai má mình ửng ửng đau, hần chỉ có thể buông tay ra, ngược lại nhớ tới một cách khác.

Thẩm Thiên Ngạo lục lọi bên trong tủ đầu giường vài cái, hần nghiêng ngẫm cười, trong lòng đã có chủ ý, đêm nay nam nhân kia tuyệt đối không thoát khỏi bàn tay của hần.

Trong phòng mở điều hoà, tương đối mát mẻ, thế nhưng trong lòng Hàn Khiêm cảm thấy phiền muộn không thôi, cho nên ở trên giường lăn qua lộn lại mãi không thể ngủ, mà ở giường bên cạnh Thẩm Thiên Ngạo lại mở TV, càn làm anh bức dọc, thậm nghĩ phải đánh hần.

“Có phải ngủ không được không?” Thẩm Thiên Ngạo hỏi.

“Ừ.” Hàn Khiêm tùy ý đáp.

“Muốn uống bia không?” Thẩm Thiên Ngạo lại hỏi.

Hàn Khiêm không nói gì, Thẩm Thiên Ngạo coi như anh đồng ý, vừa gọi điện thoại đến quầy trước gọi bia, vừa nói, “Coi như tôi đền bù.”

Bia rất nhanh đã được đưa đến, Thẩm Thiên Ngạo gọi ba lốc, rất có khí thế không say không về, hần đưa tay khui một lúc mấy lon, đưa cho Hàn Khiêm, tự mình cũng từng ngậm từng ngậm ừng ực uống xuống.

Dần dần, hai người bắt đầu cùng cụng lon, xem mình và đối phương ai say trước, ba lốc bia cũng uống khá khá.

Hai nam nhân đều mơ màng say, Hàn Khiêm đã không còn chút tỉnh táo nào, anh thực sự chống đỡ không được, khoát tay nói, “Tôi muốn ngủ.”

Thẩm Thiên Ngạo bỗng nhiên đi tới, xem ra chỉ say có bảy phần, hân vươn ngón trỏ cùng ngón cái gắt gao chế trụ cằm Hàn Khiêm, “Em thật đúng là yêu tinh mê người, có điều đêm nay em là người của tôi!”

Hàn Khiêm trong cơn mơ màng cảm giác có người đè lên mình, bá đạo hôn lên đôi môi anh, chiếm vị trí chủ động, anh cực kì không thích thế này, vì vậy theo bản năng công kích lại, hai tay ôm đối phương dùng sức xoay người, hung hăng đè đối phương xuống dưới thân.

Ngày hôm sau, Hàn Khiêm tỉnh lại trong cơn đau đầu muốn nứt ra, trong ngực dường như có thêm một thân thể nóng hầm hập, Hàn Khiêm nháy mắt cứng đờ.

Anh cúi đầu nhìn xuống, trong ngực chôn vào một cái đầu mềm mại bông bông, thất lưng bị hai cánh tay gắt gao ôm chặt, thậm chí nơi nào đó của mình cũng bị vây lấy.

Nhớ lại tối qua say rượu, Hàn Khiêm tái mét mặt mày, anh hất hai tay bên hông ra, lăn xuống giường.

Cái định mệnh á a!

Đến khi Thẩm Thiên Ngạo tỉnh lại thì đã là buổi chiều, cả người hân đều như bị nghiền qua, đau nhức không thôi, chỉ đụng đây thân thể một chút cũng cảm giác được đau đớn truyền đến từ nơi tư mật bị xé rách.

Nhìn đến nửa giường còn lại trống tuếch, sắc mặt Thẩm Thiên Ngạo đen lại.

Nam nhân chết tiệt, ăn Thẩm Thiên Ngạo hân xong vậy mà còn dám chạy!

Trên tủ đầu giường thậm chí còn để lại một ít tiền, Thẩm Thiên Ngạo nghiêng răng nghiêng lợi! Nam nhân chết tiệt, coi hân là vịt chết sao!

Cổ nén đau đớn, Thẩm Thiên Ngạo xuống giường, trên khăn trải giường hỗn độn còn có dấu vết của trận hoan ái, những chấm máu rải rác khiến sắc mặt hân trắng bệch.

Chết tiệt, mình vậy mà còn là xử tử!

Chết tiệt chết tiệt chết tiệt!

Thẩm Thiên Ngạo bị thương lê thân vào nhà tắm, đem chính mình trong ngoài rửa sạch, lúc này mới bọc khăn tắm trở lại giường, nhắc điện thoại bàn lên, bấm một số điện thoại.

“Long hử? Anh đang ở một nhà nghỉ gần bờ biển thành phố B, gọi là nhà nghỉ xx, cho chú ba giờ đến đón anh.”

Nam nhân chết tiệt, đừng để tôi túm được anh! Tôi Thảm Thiên Ngạo này sẽ không bỏ qua cho anh đâu!

7. Chương 7: Ông Chính Là Bại Hoại Ưc Hiếp Cha Tôi Sao

Năm năm sau.

“Ông chủ, sắp đến lễ Tình Nhân rồi, hoa hồng không còn nhiều.” Nhân viên cửa hàng kiểm kê qua số lượng hoa hồng, báo lại với Hàn Khiêm.

Hàn Khiêm gật gật đầu, cầm lấy chìa khoá xe ở trên bàn, vừa đi vừa nói, “Biết rồi, tôi đi nhập thêm một ít.”

Mỗi năm đến lễ Tình Nhân, trong khoảng thời gian hoa hồng ngập trời này, Hàn Khiêm đều phải chuẩn bị sẵn sàng, anh lái ô tô đến chợ hoa tự mình chọn hàng.

Đến nơi, Hàn Khiêm mở cửa xuống xe, phía sau xe đỗ một chiếc xe thể thao màu bạc, bởi vì xe có vẻ cao cấp, cho nên Hàn Khiêm còn liếc thêm hai cái.

Từ xa bước tới hai người, một người đàn ông cao lớn nắm tay một bé trai nhỏ, trong tay bé trai còn đang cầm một chậu trầu bà, màu sắc xanh mướt trông rất dịu mắt.

Hàn Khiêm khoá kỹ xe bước vào trong, lại phát hiện nam nhân kia dọc đường đi đều nhìn mình chằm chằm, còn cúi đầu nói với bé trai điều gì đó, sau đó hai người cùng nhau bước thẳng đến chỗ mình.

“Hàn Khiêm!” Gã trai vừa đến trước mặt đã hung hăng túm áo anh, “Thật là em!”

Hàn Khiêm vừa trông thấy khuôn mặt này nhất thời liền ê răng, đây không phải tên thần kinh năm đó sao.

“Cha à cha.” Bé trai túm lấy vạt áo Thảm Thiên Ngạo hỏi hần, “Hắn chính là bại hoại ỨC HIẾP cha sao?”

Hàn Khiêm tại trận dờ mờ, “Đây không phải con của mình chứ?!”

“Ông là bại hoại ỨC HIẾP cha tôi!” Bé con nói xong đánh Hàn Khiêm một cái, hung tợn trừng mắt nhìn anh.

Hàn Khiêm cúi đầu nhìn nó, “Cút.”

Bé con co rúm lại một chút, tủi thân trốn ra sau Thắm Thiên Ngạo.

“Mấy năm nay em đi đâu vậy ?” Thắm Thiên Ngạo lạnh lùng nhìn Hàn Khiêm, “Chàng trai đáng ghét, vậy mà dám trốn khỏi tôi sao !”

Hàn Khiêm nhìn hẩn : “Cút.”

Bé con bỗng nhào tới ôm lấy đùi Hàn Khiêm, lớn tiếng la lên, “Oa ba à ba thật là oách, con muốn theo ba !”

Hàn Khiêm :

Thắm Thiên Ngạo buông hai tay nắm áo anh ra, lấy từ túi tiền ra một tờ chi phiếu, cười lạnh nói, “Bao nhiêu tiền em sẽ về bên tôi ?”

“Tránh ra, tôi còn có việc.” Hàn Khiêm so với hẩn còn lạnh hơn.

Thắm Thiên Ngạo híp lại ưng mâu, ánh mắt phức tạp nhìn Hàn Khiêm, bỗng nhiên lui qua một bên, xem như thoả hiệp, Hàn Khiêm giãy sủng vật hình người bên đùi ra, không chớp mắt tiêu sái rời đi.

“Chàng trai, tôi sẽ không để em rời khỏi tầm mắt tôi nữa !”

Trong lòng Hàn Khiêm ẩn ẩn một dự cảm không hề tốt đẹp gì, lại thấy Thắm Thiên Ngạo lướt qua xe của mình, sau đó ngồi vào sau chiếc xe thể thao xa hoa kia.

Xe thể thao phát ra tiếng gầm rú, Thắm Thiên Ngạo lui xe về phía sau, sau đó hung hăng giẫm lên chân ga, rồ cuộc ‘rầm’ một tiếng không lưu tình chút nào đâm vào đuôi xe của Hàn Khiêm !

Hàn Khiêm sợ ngây người !

Thắm Thiên Ngạo không chút đau lòng chiếc xe thể thao số lượng hạn định của mình, lại một lần nữa hung hăng đâm vào đuôi xe của Hàn Khiêm, cốp xe đương nhiên biến dạng, cửa sổ sau xe toàn bộ bị chấn nát, vỡ vụn đầy đất.

“Sao hả ?” Thắm Thiên Ngạo hơi đắc ý nhếch miệng lên, “Chàng trai, sửa xe hết bao nhiêu tiền ?”

8. Chương 8: Còn Chưa Có Ai Dám Cự Tuyệt Tôi Đâu

Mặt mày Hàn Khiêm đều căng tới nỗi sắp nứt ra, mà đối phương còn cố tình thiếu đòn cười đắc ý, anh thật muốn rút hộp quẹt từ trong túi ra châm lửa sau đó ném vào chiếc xe thể thao kia, để cả Thẩm Thiên Ngạo lẫn xe của hắn bị nổ tan xương nát thịt.

“Anh muốn thế nào?” Hàn Khiêm thầm đếm từ một đến mười, sau đó hỏi.

“Em cho Thẩm Thiên Ngạo tôi là ai?” Thẩm Thiên Ngạo lạnh lùng nhìn hắn, nhếch đôi môi mỏng gợi lên một độ cong lạnh lùng, “Em châm lửa, vậy tự mình chịu trách nhiệm dập đi.”

“Ba à, đừng ức hiếp cha nữa, cha nằm mơ cũng gọi tên ba đó.” Bé con nhỏ giọng nói.

Thẩm Thiên Ngạo có chút xấu hổ quay đầu lại trách cứ, “Không được nói lung tung!”

Bé con bĩu môi, một chút cũng không đem lời nói của Thẩm Thiên Ngạo đặt trong lòng, “Mấy hôm trước cha còn nổi giận với chú Long, nói chú ấy vô dụng không tìm được ba.”

Hàn Khiêm nhìn bé con mặt mày có vài phần giống mình, trong lòng lại bị sét đánh đến cháy đen, một đàn thảo nê mã chạy tới chạy lui, anh miễn cưỡng hỏi, “Đứa nhỏ này là sao?”

Trong mắt Thẩm Thiên Ngạo hiện lên một tia bối rối, bên ngoài lại càng thêm lạnh lùng, “Không phải con của em!”

Loại khẩu khí tức giận này là sao đây!

Tại xã hội sinh dục hoàn toàn bình thường này, nam nam sinh tử là hoàn toàn không có khả năng! Hàn Khiêm tự an ủi mình, lại giương mắt nhìn về phía Thẩm Thiên Ngạo: “Nói!”

“Là tôi nhận nuôi.” Thẩm Thiên Ngạo một lúc lâu sau mới lạnh lùng mở miệng.

“Bởi vì con giống ba cho nên cha mới nhận nuôi!” Bé con vội vàng cố gây hảo cảm với Hàn Khiêm.

Hàn Khiêm cảm thấy đàn thảo nê mã chạy tới chạy lui trong lòng mình càng nhiều hơn.

Gọi điện thoại cho công ty bảo hiểm, Thẩm Thiên Ngạo tỏ vẻ mình sẽ chịu trách nhiệm toàn bộ, đối phương rất nhanh gọi xe đến lôi xe của Hàn Khiêm đi sửa chữa.

“Tôi sẽ chịu trách nhiệm.” Thẩm Thiên Ngạo đứng ở trước mặt anh, ứng mâu khí phách cuồng quyền gắt gao nhìn chằm chằm Hàn Khiêm, khoe miệng thậm chí nâng lên thành một nụ cười tà mị, “Chàng trai, lần

này em tuyệt đối không có khả năng rời đi lần nữa.”

Hàn Khiêm tỏ vẻ mình mệt đến mức không thèm nói nữa.

Thật vất vả thuê một chiếc xe chôn xong hoa hồng trở về cửa hàng, lại thấy trong tiệm có một vị khách rõ ràng không phải đến mua hoa không mời mà đến.

“Vị tiên sinh này là?” Hàn Khiêm đưa đồ cho nhân viên trong cửa hàng, tự mình đến chào hỏi.

Nam nhân quay đầu lại, đầy mặt hưng trí đánh giá anh.

Hàn Khiêm thoáng nhìn qua đối phương, mới phát hiện đối phương là một nam nhân có gương mặt vô cùng tinh xảo, đôi mắt đào hoa kinh tâm động phách tựa như thời khắc đều phóng điện, lông mày kéo dài đến tóc mai, mái tóc mềm mại đen bóng được vuốt ra sau đầu, mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng biếng nhác gợi lên, bộ dáng tự tiểu phi tiểu, phong lưu cực kỳ.

“Cậu chính là chàng trai Ngạo nhưng nhớ suốt năm năm?” Nam nhân đứng dậy, vươn tay nâng cằm Hàn Khiêm lên, ngón cái quệt lên môi anh một chút, “Bình thường, nhìn không ra có cái gì đặc biệt.”

Hàn Khiêm đang định gạt tay đối phương nói hấn xéo ngay, lại nghe thấy ở cửa truyền đến giọng nói lạnh lùng đến cực điểm của Thẩm Thiên Ngạo.

“Long, buông tay chú ra!” Thẩm Thiên Ngạo nổi giận dưng dưng tiêu sái tiến vào, một tay kéo Hàn Khiêm ra phía sau, “Em ấy là người của Thẩm Thiên Ngạo anh, không cho phép chú động đến một ngón tay em ấy!”

Đáy mắt Long Ngạo Thiên lướt qua nhiều tình tự, lập tức thấp giọng cười, sự hứng thú trên mặt cũng càng thêm nồng đậm, “Thú vị đấy.”

“Vừa rồi là tay nào của chú chạm vào em ấy, hửm?” Thẩm Thiên Ngạo hí mắt, tức giận cơ hồ ngưng kết thành thực thể, “Có tin không ngày mai anh băm vuốt chú ra.”

“Chuyện này cũng không phải là theo ý chú.” Long Ngạo Thiên biếng nhác cười, quynh rũ nháy mắt với Hàn Khiêm, “Em cảm thấy tôi so với Ngạo thì thế nào?”

Hàn Khiêm ghét bỏ gạt tay Thẩm Thiên Ngạo ra, lạnh lùng cười, trong miệng vẫn là từ vụn năm không đổi kia, “Cút.”

Nụ cười của Long Ngạo Thiên cứng lại, rất nhanh lại lần nữa nở nụ cười, “Tốt lắm, còn chưa có ai dám cự tuyệt tôi đâu, trách không được Ngạo lại si mê em như vậy, em thật đúng là yêu tinh.”

Thẩm Thiên Ngạo: Lời này thật quen tai.

Hàn Khiêm đau dạ dày tống cả hai người ra khỏi cửa, cũng móc lên cửa một cái bảng thông báo : Thẩm Thiên Ngạo cùng với Long Ngạo Thiên không được bước vào.

9. Chương 9: Chết Tiệt !

Thẩm Thiên Ngạo cùng với Long Ngạo Thiên đứng ở cửa đối đầu nhìn nhau, người trước trong mắt ẩn chứa lửa giận, người sau như cũ biếng nhác tươi cười.

“Ngạo, Hàn Khiêm còn chưa cùng một chỗ với chú chú đã khấn trương như vậy?” Ngữ khí Long Ngạo Thiên hơi hơi trào phúng.

“Hừ, Long, không nghĩ tới anh mới gặp lại Hàn Khiêm, chú đã tìm được chỗ ở của em ấy rồi, đúng là rất giỏi.” Thẩm Thiên Ngạo lạnh lùng nhìn hắn, nhúu chặt mày tỏ vẻ ông đây rất khó chịu.

Long Ngạo Thiên mỉm cười, “So với người chỉ ở phía sau theo dõi thì giỏi hơn một chút.”

“Anh cảnh cáo chú!” Thẩm Thiên Ngạo nheo lại ưng mâu, ánh mắt như băng, lời nói từ miệng phun ra mang theo bột băng đông chết người, “Em ấy là người của anh, chú tốt nhất dẹp ý niệm trong đầu chú đi.”

“Nếu anh không muốn thì sao?”

“Chết tiệt, chú cách xa em ấy một chút cho anh!” Khoé miệng Thẩm Thiên Ngạo tràn ra một nụ cười lạnh, bốc khói nói, “Nếu không, chú sẽ phải hối hận!”

Hàn Khiêm quả thật sắp bực mình chết.

Năm đó sau đêm say rượu, anh đưa theo Hàn mẫu lên xe lửa sang vùng khác du lịch, mà em gái cũng đã chuyển trường, trở thành học sinh nội trú. Hàn mẫu cả đời làm lưng vắt vãi, đến giờ bệnh nặng quần thân, Hàn Khiêm thậm chí phải đưa bà ra ngoài một chút, để cho thời gian cuối cùng của bà trôi qua trong vui vẻ vô lo.

Mãi đến bốn năm trước, mẹ anh chống đỡ không được rồi cuộc rời khỏi nhân thế, anh mới trở lại thành phố này, mở một cửa hàng bán hoa ở gần trường đại học, duy trì cuộc sống hằng ngày.

Anh vốn đã quên đi chuyện kia, chính là không ngờ được bây giờ lại đụng phải người này, trong lúc nhất thời đầy lòng Hàn Khiêm cực kì phức tạp.

Trong phòng làm việc, Thẩm Thiên Ngạo đang phê chuẩn văn kiện, đột nhiên dừng bút trong tay.

“Lễ Tình Nhân có phải sắp đến rồi không?” Thẩm Thiên Ngạo ngẩng đầu.

Trợ lí gật đầu, “Đúng vậy, ngày mai chính là lễ Tình Nhân.”

Nghĩ đến ngày mai có thể cùng Hàn Khiêm trải qua một lễ Tình Nhân, miệng hắn đột nhiên hiện ra một nụ cười dịu dàng.

Trợ lí kinh ngạc nhìn hắn: Giám đốc đã lâu lắm rồi không cười vui vẻ như vậy.

Lễ Tình Nhân ngày mai, nếu thuận lợi như dự tính, vậy Thẩm Thiên Ngạo sẽ mời Hàn Khiêm đến nhà mình, chính mình sẽ chuốc cho em ấy mấy chai rượu, như vậy..... ưm.

Thẩm Thiên Ngạo bỗng nhiên có chút khó chịu đưa tay chống đầu, ấn đường nhíu chặt, vẻ mặt vốn đang ôn hoà nháy mắt trở nên lạnh lẽo, tựa như cổ nén lửa giận, “Đi ra ngoài!”

Trợ lí lão đảo nhào ra, khoá chặt cửa lại.

Chỉ ngẫm lại thôi mà mình cũng đã có phản ứng, nam nhân chết tiệt, luôn khiến tự chủ của hắn nát bét mỗi khi nghĩ đến!

Ngày hôm sau vừa mới mở tiệm ra đã thấy cửa chiếc xe thể thao đỗ ngoài cửa từ từ mở ra, Thẩm Thiên Ngạo dẩy mặt lạnh lùng, không hề chớp mắt theo dõi anh, mãi đến khi Hàn Khiêm xoay người vào tiệm mới sải đôi chân dài, không nhanh không chậm bước theo vào.

“Có việc gì sao?” Hàn Khiêm sửa sang lại hoa tươi trong tủ mát, lạnh lùng mở miệng.

“Tôi muốn bàn chuyện làm ăn với em.” Thẩm Thiên Ngạo chậm rãi mở miệng, giống như đã dự tính trước.

“Hửm?” Hàn Khiêm nhướn mày.

“Công ty chúng tôi mỗi ngày đều cần có một lượng hoa tươi lớn đến trang trí bên trong, tôi nghĩ sẽ giao việc này cho em làm.”

Hàn Khiêm gật đầu, giơ tay đưa hắn sang khu vực tiếp khách, chính mình xoay người rót hai chén nước trà, ngồi xuống đối diện Thẩm Thiên Ngạo, anh uống một hớp, tùy ý mở miệng, “Không biết quý công ty muốn ký hợp đồng mấy năm?”

Đôi môi không dày không mỏng dính nước trà trở nên trơn bóng, Thẩm Thiên Ngạo không khỏi cảm thấy bụng dưới căng thẳng, hần vắt chân miễn cưỡng che giấu phản ứng của mình, ho nhẹ một tiếng liếc mắt sang nơi khác, “Em nghĩ thế nào?”

Hàn Khiêm lại nâng trà lên uống một ngụm, “Tôi nghĩ trước kí hợp đồng ba năm.”

Lời còn chưa dứt, Thẩm Thiên Ngạo soạt một cái đứng lên, lại cúi người nâng cầm anh, giọng nói khàn khàn trầm thấp để lộ ra hần đang phải nhẫn nại, “Chàng trai, em đây là đang châm lửa.”

10. Chương 10: Em Nghe Anh Giải Thích

Hàn Khiêm mặt không chút thay đổi dốc chén nước trà trong tay lên đầu Thẩm Thiên Ngạo.

“Cút.”

“Chàng trai, em vẫn là có thể đập tan tự chủ của tôi.” Cho dù nước trà chảy từ đỉnh đầu Thẩm Thiên Ngạo xuống, vẻ mặt hần vẫn không chút biến hoá, ngược lại một đôi ưng mâu sắc bén còn lộ ra từng tia thâm tình, “Em có biết hay không em đang câu dẫn tôi.”

“Anh có cút hay không?” Hàn Khiêm đứng lên, anh cảm thấy chính mình thật mệt mỏi quá, tại sao bên cạnh anh toàn loại nào tàn thế này vậy, có thể tìm được một người bình thường hay không! Trong lòng anh thậm chí còn có một loại xúc động rằng chỉ cần là người bình thường theo đuổi anh thì bất kể nam hay nữ anh cũng sẽ đáp ứng.

“Anh không cút tôi cút.”

Hàn Khiêm đẩy người bước ra cửa, mỗi ngày đều phải cùng đám nào tàn này chung một chỗ, anh cảm giác chỉ số thông minh của mình sụt giảm nhanh chóng, chính mình hiện tại cần phải tìm một người bình thường nói chuyện, để tìm lại chỉ số thông minh của mình, đúng vậy, chỉ số thông minh.

Nếu có thời gian anh thực sự muốn đề nghị Thẩm Thiên Ngạo ăn nhiều óc heo để bổ não một chút, thực sự không hiểu tại sao loại chỉ số thông minh này lại có thể kiếm nhiều tiền như vậy a. Chẳng lẽ bây giờ tiền dễ kiếm đến nỗi một kẻ nào tàn cũng có thể tùy tiện tiền phòng ví sao?

“Cẩn thận!” Phía sau bỗng truyền đến một tiếng kêu quen thuộc, Hàn Khiêm nhiều năm rèn luyện sự nhanh nhẹn đã phát huy tác dụng, theo bản năng nghiêng người ngã xuống đất lăn sang một bên.

Một tiếng phanh lại chói tai vang lên, Thẩm Thiên Ngạo vốn nghĩ muốn đẩy Hàn Khiêm qua để đối phương không bị thương không ngờ lại đẩy vào một khoảng không, mất thăng bằng ngã xuống trước xe.

Hàn Khiêm: ...

May mà Thắm Thiên Ngạo bị thương cũng không quá nặng, chỉ là trán chảy chút máu, não bị chấn động nhẹ, sái tay và bầm tím vài nơi trên thân thể, kì tích là không bị thương thêm chỗ nào khác.

Một chút cũng không giống tai nạn giao thông trong kịch bản a!

Ở hiện trường Hàn Khiêm là người duy nhất quen biết Thắm Thiên Ngạo, tất nhiên phải đưa đối phương đến bệnh viện, hướng chi đối phương bởi vì cứu anh nên mới bị thương, tuy rằng cách cứu này có chút sai lầm, tuy nhiên Hàn Khiêm đối với ân tình của người khác vẫn luôn ghi tạc trong lòng.

Liên lạc với cha mẹ của Thắm Thiên Ngạo, Hàn Khiêm ngồi bên ghế tựa bên cạnh giường bệnh, tùy tay lật tạp chí giết thời gian.

Chỉ một lát sau, phòng bệnh đã bị đẩy mạnh ra, một phu nhân áo quần hoa lệ trang điểm tinh tế bỏ nhào lên giường, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

“Thiên Ngạo, nếu đám bác sĩ ở bệnh viện này không cứu được con, cái bệnh viện này cũng không cần phải tồn tại nữa!”

Một đám bác sĩ đi phía sau nàng nơm nớp lo sợ.

Hàn Khiêm ngẩn ra, đứng lên chuẩn bị yên lặng rời đi.

“Không được phép đi!” Bỗng nhiên có một cô gái trẻ tuổi ngăn trước mặt anh, gương mặt xinh đẹp khiến người ta yêu thích, lại cố tình trừng mắt tỏ vẻ hung dữ, “Anh chính là Hàn Khiêm?”

Hàn Khiêm gật đầu.

“Hay cho anh một kẻ dê tiện!” Cô gái mắng anh, “Anh là cái đồ hồ ly tinh, không biết xấu hổ câu dẫn anh Ngạo! Anh Ngạo đã là hôn phu của Hồ Điệp Nhi tôi, sẽ không theo một kẻ quê mùa như anh, anh tốt nhất bỏ ý nghĩ ấy đi!”

Hàn Khiêm yên lặng nhìn trần nhà, thế giới này còn có người nào bình thường không?

“Anh Ngạo ở chung với anh chỉ là vui đùa một chút thôi, đừng tự cho mình là trung tâm, anh nghĩ mình có thể bước chân vào Thắm gia làm ‘bà chủ’ sao! Mơ đi, tôi mới là thê tử của anh Ngạo!” Hồ Điệp Nhi vùng lên nắm đấm nhỏ.

“Hồ Điệp Nhi!” Thắm Thiên Ngạo bỗng nhiên tỉnh lại, nghe thấy lời nói của Hồ Điệp Nhi không khỏi trách

cứ cô, nóng vội nhìn về phía Hàn Khiêm. “Khiêm, tôi đối với em là thật tâm thật lòng, tôi với Hồ Điệp Nhi một chút quan hệ cũng không có, chúng tôi trong sạch, em đừng hiểu lầm.”

Hàn Khiêm vẫn như trước yên lặng nhìn trần nhà.

“Hồ Điệp Nhi, anh chỉ coi em là em gái thôi.” Thẩm Thiên Ngạo nói.

Hồ Điệp Nhi ra sức bịt kín tai mình, vừa dậm chân vừa khóc nói, “Em không nghe em không nghe em không nghe!”

“Em nghe rõ anh nói, em vĩnh viễn đều là em gái tốt của anh.”

“Em không nghe em không nghe em không nghe!”

“Hồ Điệp Nhi...”

“Em không nghe em không nghe em không nghe...”

“Em hãy nghe anh nói.....”

“Em không nghe em không nghe em chính là không nghe...”

Hàn Khiêm nhấc áo Hồ Điệp Nhi lên, ném cô ra khỏi cửa.

11. Chương 11: Bao Nhiêu Tiền Chịu Rời Khỏi Con Tôi

Hồ Điệp Nhi sợ ngây người.

Chưa từng có ai đối xử với cô thô bạo như vậy, Hàn Khiêm này vậy mà lại to gan đến thế!

Vì vậy cô lập tức nâng tay muốn tát lên mặt Hàn Khiêm.

“ Chát!”

Hành lang ngoài phòng bệnh VIP trống trải mà yên tĩnh, cho nên một tiếng tay thanh thúy này vang lên đặc biệt chói tai.

Hàn Khiêm giương mắt nhìn Long Ngạo Thiên hung hăng gạt bay bàn tay của Hồ Điệp Nhi trên không trung, mặt không chút thay đổi.

Tiêu rồi nảo tàn lại tới nữa.

“Ai cho phép cô động vào em ấy, hửm?” Thanh tuyến biếng nhác ngày thường của Long Ngạo Thiên đột nhiên tràn ngập lãnh ý, ánh mắt cũng chợt trở nên hung tợn, tay phải nắm chặt lấy cổ tay Hồ Điệp Nhi, “Cánh tay này động em ấy? Có tin tôi bấm tay cô ra không!”

Hồ Điệp Nhi bị bộ dáng không hề thương hương tiếc ngọc của Long Ngạo Thiên dọa sợ, vì vậy theo bản năng trốn ra phía sau Hàn Khiêm, Hàn Khiêm ngưng lại một chút, rồi cuộc nói, “Buông cô ta ra.”

Long Ngạo Thiên nheo nheo mắt phượng, “Nhưng mà cô ta...”

“Buông cô ta ra.” Hàn Khiêm lạnh giọng lập lại một lần nữa.

Long Ngạo Thiên bĩu môi, có chút ghét bỏ buông tay.

Trong nháy mắt đó, thân ảnh Hàn Khiêm trong lòng Hồ Điệp Nhi thăng lên vô hạn, cô nhìn Hàn Khiêm, rồi rầm rời đi.

“Cậu chính là Hàn Khiêm ?” Trong nháy mắt Thẩm mẫu lại ra khỏi phòng bệnh đứng trước mặt Hàn Khiêm, trên mặt không với sự lãnh diễm cao quý, đánh giá bộ đồ rẻ tiền vỉa hè trên người Hàn Khiêm, trong mắt lộ ra một chút khinh bỉ, đôi tay tinh tâm được chăm chút nhẵn nhụi trắng nõn, một chút cũng không có dấu hiệu tuổi tác.

Hàn Khiêm trầm mặc gật gật đầu.

“Tôi có lời muốn nói với cậu, mời cậu uống tách cà phê.”

Long Ngạo Thiên tựa hồ đoán được đối phương muốn nói gì, khoé miệng gợi lên một nét cười tà mị, xoay người trở vào phòng bệnh.

Tuy rằng Thẩm mẫu chỉ tùy ý mời Hàn Khiêm đi uống cà phê, thế nhưng vẫn lái xe đến một quán cà phê thoát nhìn rất sang trọng, bên trong bài trí tao nhã, âm nhạc du dương thư thái chậm rãi, những vị khách tao nhã thấp giọng nói chuyện với nhau. Cũng may không phải nhà hàng Tây, nơi này không có yêu cầu với trang phục, bằng không Hàn Khiêm e là mình ngay cả cửa cũng không vào được.

“Hai vị muốn dùng gì ?” Bồi bàn đi tới lễ độ mỉm cười.

“Nước lọc là được rồi.” Hàn Khiêm không có thói quen uống cà phê, liền gọi một ly nước lọc.

Thẩm mẫu vô cùng quen thuộc mở miệng, “Cho tôi một ly cà phê Panama Shangri-La trang viên Esmeralda.”

Hàn Khiêm:

Thẩm mẫu cực kì khinh thường nhìn thoáng qua Hàn Khiêm: “Chưa từng nghe qua sao, loại người như cậu cả đời này cũng không thể uống loại cà phê cao cấp như thế.”

Hàn Khiêm: “Lấy cho tôi một ly cà phê quý nhất lại đây.” Sau đó mỉm cười nhìn Thẩm mẫu, “Bà mời khách phải không?”

Thẩm mẫu:

“Nói đi, bao nhiêu tiền thì rời khỏi con tôi.” Chờ bồi bàn bưng tới hai tách cà phê sau đó rời đi, Thẩm mẫu mới dùng muỗng khuấy cà phê Panama Shangri-La trang viên Esmeralda, thờ ơ mở miệng.

Hàn Khiêm chấn kinh rồi!

Loại tình cảnh chỉ xuất hiện trong phim truyền hình này vậy mà lại xảy ra trên người mình! Anh còn chưa kịp nói gì, đã nghe Thẩm mẫu mở miệng.

“Cho cậu năm triệu, rời khỏi con tôi, năm triệu này đủ cho cậu chứ.”

Hàn Khiêm trầm mặc.

Thực ra năm triệu này gần đủ để anh mua một căn nhà ba phòng ngủ hai phòng làm việc trong một khu vực tốt ở thành phố B.

Thẩm mẫu thấy anh im lặng, còn tưởng rằng mình chi tiền quá ít, vì thế lại bưng lên tách cà phê Panama Shangri-La trang viên Esmeralda uống một ngụm, mở miệng nói, “Không ngờ cậu cũng có chút bản lĩnh, đây là năm mươi triệu, về sau biến mất ở trước mặt Thiên Ngạo.”

Hàn Khiêm trầm mặc một chút, trong lòng nghĩ rốt cuộc có nên nhận chi phiếu này không?

Nếu nhận lấy, bản thân mình thực ra không hề quản lấy con bà ta, lấy thì hổ thẹn. Nếu không nhận, số tiền lớn như vậy thấy thật tiếc a.

Anh rồi rắm.

Thẩm mẫu nặng nề buông cà phê trong tay xuống, thở dài nói, “Không nghĩ cậu với Thiên Ngạo thật sự là tình thâm ý nặng, năm mươi triệu lại không thể khiến cậu dao động, tình cảm này sao tôi có thể chia rẽ.”

Đợi đã cơn gió độc này không hợp lí á a!

Mặt Hàn Khiêm có chút vặn vẹo, vội vàng nói, “Vậy đi, tôi đưa tiền cho bà được không, tôi cho bà năm ngàn tệ! Bà có thể bảo đứa con nào tàn của bà rời khỏi tôi được không?”

“Còn muốn khảo nghiệm ta?” Thẩm mẫu ôn hoà mỉm cười, vẻ mặt mẹ chồng nhìn con dâu, bộ dáng càng nhìn càng vừa mắt, “Chuyện của con cùng Thiên Ngạo ta đáp ứng rồi, ta về chọn ngày tốt, chiêu cáo truyền thông, cho hai đứa đính hôn trước đi.”

Hàn Khiêm:

What the fuck!

12. Chương 12: Hai Nam Tranh Một Nam

Hàn Khiêm cảm thấy thế giới này quả thật điên rồi, cái gì mà hào môn thế gia ra cửa không bao giờ mang theo não chứ.

Thời điểm anh cùng với Thẩm mẫu vẫn giữ nét mặt ôn hoà vui vẻ uống cà phê Panama Shangri-La trang viên Esmeralda, Thẩm Thiên Ngạo vọt tiền vào.

Tổng tài lao tới tựa như lốc xoáy, chưa rời quán cà phê căn bản không kịp trốn.

“Khiêm, em không sao chứ!” Thẩm Thiên Ngạo đầu tiên quan tâm một chút đối tượng mình tâm tâm ái ái, sau đó mới nhìn đến chi phiếu trên bàn.

“Mẹ muốn chia rẽ con với Khiêm sao, hả?” Thẩm Thiên Ngạo nheo lại ứng mâu, lạnh lùng nhìn chằm chằm Thẩm mẫu, giọng nói trầm thấp lạnh nhạt, mang theo một cỗ uy hiếp.

“Hàn Khiêm yêu thương con thật lòng.” Thẩm mẫu buông tách cà phê Panama Shangri-La trang viên Esmeralda, đứng dậy lấy lại chi phiếu.

Hàn Khiêm tuyệt vọng nhìn chi phiếu: Đòe mòe, chi phiếu – kun!

“Chi phiếu năm mươi triệu lại không thể dao động nó dù chỉ một chút.” Thẩm mẫu cảm thán, “Mẹ xem nhẹ nó rồi, Thiên Ngạo, con phải đối xử thật tốt với Hàn Khiêm, nó là một cậu bé tốt.”

Từng có một tờ chi phiếu năm mươi triệu đặt trước mặt mình con lại không biết quý trọng, đến khi mất đi rồi con hối hận đã không còn kịp nữa, sự tình thống khổ nhất thế gian cũng không thể quá hơn thế này. Nếu trời cao lại cho con thêm một cơ hội nữa, con nguyện ý nói với Thẩm mẫu rằng con chấp nhận, nếu phải ở đây đặt ra một cái kỳ hạn biến mất, con ước gì, là vạn năm.

Hàn Khiêm thản nhiên rơi xuống hai hàng lệ.

“Khiêm!” Thẩm Thiên Ngạo gắt gao ôm Hàn Khiêm vào trong ngực, không để ý đến băng gạc ở hai tay lẫn trên trán hắn, tựa như ôm một con búp bê rách, hận không thể ôm anh nhập vào trong thân thể, “Đừng khóc, tôi biết em yêu tôi thật lòng, tôi nhất định đối xử thật tốt với em!”

“Khiêm, em căn bản không hề yêu Ngạo như vậy, em việc gì phải tự làm khổ mình!” Trong mắt Long Ngạo Thiên hiện lên bi thương lạ thường, “Tôi luôn luôn đứng ở nơi này mà, chỉ cần em quay đầu lại, tôi vĩnh viễn chờ em!”

Hàn Khiêm thụi một đấm lên bụng Thẩm Thiên Ngạo, người kia buông ra hai tay ôm lấy Hàn Khiêm.

Ánh mắt vừa liếc tới trên người Long Ngạo Thiên, Thẩm Thiên Ngạo lại dùng lực chắn trước mặt Hàn Khiêm, bá đạo tuyên bố, “Em là chàng trai của tôi, trong mắt chỉ được nhìn duy nhất mình tôi, không được phép nhìn người khác!”

Hàn Khiêm: “Cút.”

Thẩm Thiên Ngạo vẻ mặt tổn thương.

Ánh mắt Long Ngạo Thiên bi thương nhìn Hàn Khiêm, bỗng nhiên quát lên, “Vì sao em lại không thể nhìn tôi! Tôi yêu em đến như vậy! Ngạo nó có cái gì tốt, nó căn bản chỉ đang đùa giỡn em, em có biết người yêu cũ của nó không, nó...”

“Câm mồm!” Thẩm Thiên Ngạo dùng bên tay không bị thương đấm một cái lên mặt Long Ngạo Thiên, ngữ khí lạnh lùng ngắt ngang câu nói Long Ngạo Thiên định nói tiếp.

“Chú vậy mà dám đánh anh?!” Long Ngạo Thiên vẻ mặt không thể tin nổi, “Chú vậy mà lại dám đánh anh?!”

Dứt lời, hung hăng đấm Thẩm Thiên Ngạo một cú.

Hai người chú một đấm anh một đấm rất nhanh đã đánh nhau tụi bụi.

“Mau nhìn xem, bên kia có ba thằng gay!”

“Hai người đàn ông vì một người đàn ông mà đánh nhau!”

“Chuyện còn tưởng chỉ có trong tiểu thuyết chứ!”

“Gi cơ?! Đồng tính luyện ái!”

“Ồ trong cửa hàng người ta đánh nhau thật không có tổ chức.”

“Có IQ không thể?! Não không bình thường phải không?”

Chung quanh truyền đến tiếng khách hàng khe khẽ bàn tán, cực kì bất mãn nhỏ giọng khiển trách hai người đang đánh nhau, Hàn Khiêm cực kì xấu hổ.

Quả nhiên thế giới này người bình thường vẫn nhiều hơn một chút.

Thừa dịp nhân viên của tiệm đến can ngăn, Hàn Khiêm sờ sờ mũi lặng lẽ tránh ra, nghĩ muốn làm bộ không quen hai người này, bởi vì anh đột nhiên cảm thấy, não tàn với não tàn thật xứng đôi.

Hai người phía sau vừa đấm đá vừa chửi mắng nhau.

“Long, chưa từng có kẻ nào dám giành giai với anh, giỏi lắm, anh nhớ kĩ chứ!”

“Ngạo, chưa từng có kẻ nào dám giành giai với anh, giỏi lắm, anh nhớ kĩ chứ!”

“Long, chưa có thằng nào dám đánh anh như vậy, chú giỏi lắm, hay lắm!”

“Ngạo, chưa có thằng nào dám đánh anh như vậy, chú giỏi lắm, hay lắm!”

“Anh đường đường là Giám đốc tập đoàn Ngạo Long thành phố B, vậy mà lại bị một thằng cha đánh ra thế này, anh sẽ không bỏ qua cho chú đâu!”

“Anh đường đường là Phó Giám đốc tập đoàn Ngạo Long thành phố B, vậy mà lại bị một thằng cha đánh ra thế này, anh sẽ không bỏ qua cho chú đâu!”

13. Chương 13: Cầu Tôi Sẽ Thoả Mãn Em

Sau đó Hàn Khiêm liền một tháng không thấy mặt Thẩm Thiên Ngạo.

Hàn Khiêm tỏ vẻ một tháng này thật sự là thần thanh khí sảng, nhìn thấy cái gì cũng rất vừa mắt, anh cảm thấy hoa trong cửa hàng nở thật đẹp, nhân viên X của tiệm tay nghề cắm hoa cũng tiến bộ rất nhiều, mà ngay cả con chó ngu ngốc ở cách vách sữa càn khi trông thấy anh, anh cũng cảm thấy tiếng sữa của nó thật quá cu toè luôn.

Nhưng! Mà!

Đúng vậy, hai dầu chấm than để cường điệu một chút.

Thẩm Thiên Ngạo lại xuất hiện!

Lúc ấy chính là sáng sớm, Hàn Khiêm vừa mở cửa tiệm ra, quay đầu sang tủ mát chỉnh lại hoa tươi, bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân lộp cộp.

Một chiếc giày da được đánh đến bóng loáng bước vào cửa hàng, sau đó là chiếc còn lại, rồi người tiến vào cửa hàng.

Hàn Khiêm khẽ nâng mắt, nhìn về phía người đi tới, quần Tây màu đen cắt may khéo léo, li quần rõ ràng, thể hiện hoàn hảo ra một đôi chân thon dài của người tới. Áo vest ẩn hoa văn thêu chỉ bạc, kết hợp hài hoà, phẳng phiu không một nếp nhăn, túi may bên trái còn lộ ra một góc khăn tay màu trắng, mà chiếc kẹp ánh bạc trên chiếc caravat tinh tế lại càng thể hiện thẩm mỹ của đối phương, kính râm bản lớn che khuất hai mắt người kia, khiến cho người ngoài không thể thấy được gương mặt thật.

Nhưng Hàn Khiêm đã biết kẻ tới là ai.

Cách ăn mặc biến thái như vậy, ngoại trừ Thẩm Thiên Ngạo còn có thể là ai.

“Tiễn khách.” Hàn Khiêm tỏ vẻ chuẩn bị đóng cửa.

“Khoan đã.” Thẩm Thiên Ngạo gỡ xuống kính râm nghiền ngẫm cười, không nhanh không chậm mở miệng, “Ông chủ Hàn ngay cả công việc cũng không bàn sao?”

Hàn Khiêm hỏi hần, “Công việc gì?”

Thẩm Thiên Ngạo gật gật đầu về phía sau, bỗng nhiên rầm rập lao vào một đám người, tây trang giày da đeo mắt kính, thoạt nhìn thập phần khí thế.

“Bổn công ty cùng quý tiệm chuẩn bị ký kết hợp đồng ba năm, đến lúc đó công ty mỗi ngày đều cần hoa tươi từ quý tiệm cung cấp.”

“Hả?” Hàn Khiêm nhướn mày.

“Không biết ý ông chủ Hàn thế nào?” Thẩm Thiên Ngạo nhìn qua tự tin mười phần, tùy tay giao kính râm ra phía sau cho trợ lý, lại nhếch mép một cái, mở miệng, “Có điều hôm nay tôi đến đây không phải muốn ký kết hợp đồng, hợp đồng công việc bổn công ty đang soạn, ngày mai sẽ đến ký kết với em.”

“Tiễn khách.” Hàn Khiêm mặt không đổi sắc muốn đóng cửa.

Thẩm Thiên Ngạo vươn tay ngăn lại động tác của Hàn Khiêm, nụ cười trên khoé miệng ngoác ra càng rộng, sau đó tà mị cuồng quyến cười, “Gói toàn bộ hoa tươi trong cửa hàng lại.”

Người phía sau tuân lệnh, một đám bắt đầu hành động, một người lạch cạch bấm máy, một người ghi sổ, đám tinh anh còn lại đều xắn tay áo đem hoa tươi bắt kể là trong phòng hay trong tủ mát toàn bộ gói kỹ ôm đi.

“Một cánh hoa cũng không được để thừa, toàn bộ đưa vào trong xe tải.” Thẩm Thiên Ngạo hô lên.

Cửa hàng không lớn, rất nhanh đã bị dọn sạch, một cành hoa cũng không sót, mà ngay cả cánh hoa trên mặt đất cũng bị bọn họ cong móng kiếm sạch sẽ.

Hàn Khiêm:

Xe tải là cái quỷ gì ?

“Anh muốn làm gì ?” Về mặt Hàn Khiêm cực kì khó chịu.

“Giám đốc, tổng cộng là ba mươi chín ngàn bảy trăm năm mươi tệ.” Người bấm máy tính xong liền đứng sau Thẩm Thiên Ngạo nhỏ giọng báo cáo.

“Thanh toán, bằng tiền mặt.” Thẩm Thiên Ngạo gật đầu, thanh âm mang theo ý cười, không quản Hàn Khiêm, xoay người rời đi.

Hàn Khiêm nhần nhin đi ra ngoài, bên ngoài quả nhiên đỗ một chiếc xe tải, bên trên đã chất đầy hoa tươi.

“Anh quét sạch hoa tươi toàn thành phố B luôn hả ?” Hàn Khiêm hỏi, “Anh cần nhiều hoa vậy làm gì ?”

“Em muốn biết sao ?” Nụ cười trên khoé miệng Thẩm Thiên Ngạo mang theo tà khí.

“Nói.” Hàn Khiêm cũng sắp không giữ nổi bình tĩnh.

Thẩm Thiên Ngạo vươn tay bắt lấy cổ tay Hàn Khiêm kéo đến trước ngực mình, tay kia chế trụ cằm anh, lại tà mị cuồng quyến cười lên, “Cầu tôi đi, cầu tôi liền thoả mãn em.”

Hàn Khiêm:

14. Chương 14: Tôi Muốn Cả Thế Giới Này Đều Biết

Một đám đánh nghiêng Thẩm Thiên Ngạo, Hàn Khiêm quay đầu nhìn kĩ số hoa tươi chất trên xe tải kia.

Nguyên một chiếc xe tải, bên trong đầy hoa tươi, từ những loại phổ biến như hoa hồng, bách hợp, cẩm chướng, diên vĩ, thiên điều đến sơn trà, mẫu đơn, thược dược, nguyệt quế, thủy hoàng chi, Hàn Khiêm thậm chí còn thấy hai cây hoa đào nở rộ cực kì rực rỡ cao bằng một người bị khiêng lên xe.

Kéo dài tầm nhìn, phía sau xe tải là một chuỗi xe tải xếp thành hàng, toàn bộ đều chất đầy hoa tươi mua từ các cửa hàng.

Trong lòng Hàn Khiêm dờ mờ một tiếng, tên này sẽ không phải là giành việc làm ăn với các cửa hàng hoa đấy chứ.

Thẩm Thiên Ngạo không để ý xáp lại, một tay có chút cố sức ôm lấy bả vai Hàn Khiêm, một tay vung lên, rất có khí khái hào hùng chỉ giang sơn.

“Khiêm.”

Hàn Khiêm giương mắt.

“Tôi muốn để cả thế giới này biết, cửa hàng hoa của em là công ty tôi bao.”

Hàn Khiêm:

Thẩm Thiên Ngạo đến nhanh đi cũng rất nhanh, hận không thể tung bay. Nhảy vào chiếc xe thể thao cao cấp của mình dẫn đại đội chậm rãi rời đi.

Xe Hàn Khiêm đã được sửa xong, anh nhìn cửa hàng trống rỗng của mình, chỉ có thể lái xe đến chợ hoa nhập hàng lần nữa.

Đến chợ hoa, bên trong rõ ràng so với ngày thường náo nhiệt hơn, Hàn Khiêm xuống xe dạo một vòng, vậy mà nơi này cũng không được Thắm Thiên Ngạo buông tha, toàn bộ cần quét sạch sẽ, một tắc cũng không chừa.

Hàn Khiêm:

Thắm Thiên Ngạo này rốt cuộc muốn làm gì chứ, đây là muốn nghịch thiên phải không.

Trên thực tế Thắm Thiên Ngạo muốn làm gì Hàn Khiêm rất nhanh liền hiểu được, bởi vì động tĩnh thực sự quá lớn.

Bởi vì phải đến chiều mai mới có nguồn cung hoa, cho nên Hàn Khiêm cả ngày không có chuyện gì để làm dẫn tới buồn chán cùng cực chỉ có thể chơi game. Vừa mới đăng nhập bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài ‘đùng’ một tiếng thật lớn, giật mình đến nỗi run tay, một người còn chưa kịp tiếp máu thì cột máu vốn chỉ còn chút ít đã lập tức cạn kiệt. Cừu hận nháy mắt bắn ra, vài người khác bị boss đánh chết, sau đó cả đội bị tiêu diệt.

Trong kênh nhất thời một trận chửi rửa mớ nó, Hàn Khiêm tự biết tình thế không ổn bèn nhanh chóng rút cáp mạng giả bộ như rút mạng.

Nhấc headphone xuống, mới phát hiện bên ngoài vang lên âm thanh ầm ầm rung động, đôi lúc còn chen vào một hai tiếng nổ.

Hàn Khiêm không có ý định ra khỏi cửa vậy xem, anh vốn không phải người quá mức hiếu kỳ, lúc này liền chuẩn bị chụp headphone lại chơi tiếp.

“Hàn Khiêm!!!”

Thanh âm này tựa như tiếng sấm rền vang lên bên tai, toàn bộ cửa hàng đều bị chấn đến rung lên, chuột trong tay Hàn Khiêm thiếu chút nữa văng ra.

Mẹ nó ai gào tên anh to như vậy hả...

“Hàn Khiêm bên trong nghe rõ!!! Em đã bị tôi, Thắm Thiên Ngạo bao vây!!! Mau mau bước ra!!!”

“Hàn Khiêm bên trong nghe rõ!!! Em đã bị tôi, Thắm Thiên Ngạo bao vây!!! Mau mau bước ra!!!”

“Hàn Khiêm bên trong nghe rõ!!! Em đã bị tôi, Thẩm Thiên Ngạo bao vây!!! Mau mau bước ra!!!”

Chuyện quan trọng phải nói ba lần, Thẩm Thiên Ngạo hấn thành công làm được...

Hàn Khiêm yên lặng buông máy tính trong tay, vài bước vọt tới cửa cửa tiệm muốn khoá cửa lại.

Có điều, đã chậm chân...

Thẩm Thiên Ngạo nhảy từ thang dây thả xuống từ trực thăng, lập tức chặn ở cửa tiệm.

Hàn Khiêm đầy mặt tuyệt vọng.

Cánh hoa từ trên phi cơ rải xuống đầy trời, Hàn Khiêm ngẩng đầu lên còn thấy ở cửa có vài người ngồi chồm hổm, từng nắm từng nắm ném hoa xuống.

Hàn Khiêm vẫn như trước đầy mặt tuyệt vọng.

Anh cúi đầu dùng vẻ mặt tuyệt vọng nhìn Thẩm Thiên Ngạo đang quỳ một gối trước mặt mình, trên tai chụp cái micro, trong tay cầm một hộp nhẫn.

“Khiêm.” Thẩm Thiên Ngạo cực kì chăm chú nhìn anh, đem nhẫn cao cao nâng lên, giơ đến trước mặt Hàn Khiêm.

Viên kim cương trên cái nhẫn kia thật lớn a, Hàn Khiêm hết hồn.

“Tôi!!! Thẩm Thiên Ngạo!!! Thề với trời!!! Với mây!!! Với gió!!! Với đất!! Với hoa tươi cầu vòng!!!! Tôi!!! Đời này!!! Chỉ yêu Hàn Khiêm!!! Một người duy nhất!!!”

Mình không biết gì về game, đoạn Hàn Khiêm chơi game mình hoàn toàn không chắc chắn, baidu gg gì cũng không ra.

Raw của đoạn đó là:

“ , , , T . , boss , .
 , , .”

=> 4/10/2015: Đã chỉnh sửa, cảm ơn bạn vio17 đã giúp đỡ

15. Chương 15: Bồn Máu Chó Này Có Hơi Lớn

Hàn Khiêm bắt đầu thực sự tự hỏi rốt cuộc anh có thù hận gì với Thẩm Thiên Ngạo, tại sao đối phương đứ bám anh không buông?

Kim cương toả sáng long lanh, tựa như ngôi sao hải xuống từ bầu trời.

Viên kim cương cực lớn dưới ánh mặt trời toả ra vầng sáng đẹp mắt, loé tới trên mặt Hàn Khiêm.

Cánh hoa vẫn như trước bay múa ngập trời, tiếng cánh quạt rất lớn của phi cơ át đi tiếng đàm luận của mọi người xung quanh.

Nhưng mà Hàn Khiêm cảm thấy được chính mình hình như thấy được hình ảnh gì kỳ quái.

Ê ê! Bà cụ bên kia vậy mà lại lau nước mắt, thực sự cảm động đến vậy sao? Người bình thường hẳn là phải xem nhiều phim truyền hình, ít nhất trong phim còn có BGM trữ tình, BGM ở đây chỉ có tạp âm.

Còn có thể thấy được bác gái bên kia, đừng tưởng rằng anh không thấy được ánh mắt vừa lòng của bà, quang minh chính đại dựng thẳng ngón tay cái là cho ai xem!

Đôi vợ chồng son bên kia thì càng quá phận, vẻ mặt cảm động rúc vào lòng nhau là lỗi cỡ nào a!

“Khiêm!” Thẩm Thiên Ngạo có chút bất an nhìn Hàn Khiêm.

Hàn Khiêm giật bản mình.

Mang theo micro nói chuyện không cần lớn tiếng như vậy chứ, âm thanh khuếch đại truyền đến tai rất dọa người đó....

Nhưng lần này Thẩm Thiên Ngạo thực sự, thực sự rất bất an.

Hàn Khiêm vẫn là lần đầu tiên thấy Thẩm Thiên Ngạo như vậy.

Anh quen biết Thẩm Thiên Ngạo ý chí phong phát [hăng hái], ngạo khí mười phần, cho dù có là thời điểm bắt đầu gặp nhiều khó khăn nhất cũng chưa bao giờ thấp thỏm bất an, như trước kiêu ngạo.

Hàn Khiêm nhẹ nhàng đẩy bàn tay cầm hộp nhẫn của hắn.

Biểu tình Thẩm Thiên Ngạo thay đổi.

Trong mắt của hắn hiện ra trùng trùng đau thương, có chút bi thương đứng thẳng thân thể, tay phải siết chặt hộp nhẫn, dùng sức đến nỗi các đốt ngón tay hiện ra màu trắng.

Một bé con ở bên cạnh bước đến, đỡ lấy thân thể có chút yếu ớt của Thẩm Thiên Ngạo.

Hàn Khiêm nhận ra bé con này, chính là đứa nhỏ Thẩm Thiên Ngạo nhận nuôi, hình như tên là Thẩm Trí.

“Hàn Khiêm!!!” Thẩm Thiên Ngạo đột nhiên rít gào một câu.

Thanh âm của Thẩm Thiên Ngạo được khuếch đại truyền ra, khuếch tán, còn mang theo cả vọng âm.

“Hàn Khiêm!!!”

“Khiêm!!!”

“An!!!”

Hàn Khiêm bị dọa giật mình thêm một cái.

“Tại sao!!!” Thẩm Thiên Ngạo đẩy Thẩm Trí ra, “Tôi yêu em như thế, vì sao em lại phải tổn thương tôi như vậy!!!”

“Vì cái gì!! Nhiều năm như vậy, tôi vì em thủ thân như ngọc!!! Em không trông thấy tấm lòng của tôi sao!!!”

Thủ thân như ngọc.....

Thủ thân như ngọc.....

Thủ thân như ngọc.....

Hàn Khiêm sắp bị những ngôn từ này giật đến ói ra.

Anh yên lặng đưa tay vỗ vỗ vai Thẩm Thiên Ngạo, tiếng rít gào của Thẩm Thiên Ngạo im lặng đình chỉ.

Không để tâm tùy tay ném nhẵn xuống, đôi tay Thẩm Thiên Ngạo rất nhanh bá đạo chế trụ thất lưng của Hàn Khiêm, “Tiểu yêu tinh, tôi biết là em yêu tôi mà.”

Hàn Khiêm giật lấy micro của hắn ném xuống mặt đất đập mấy đập, sau đó hoạt động cổ tay một chút. Thẩm Thiên Ngạo cảm thấy mặt mình theo phản xạ bắt đầu đau đớn, vội vàng buông hai tay ra, còn lấy lòng giúp anh phúi phúi ném nhẵn trên T-shirt.

“Khiêm, em thấy khi nào chúng ta kết hôn thì tốt?”

Hàn Khiêm sắp hoàn toàn điên mất, anh rung rung bả vai Thẩm Thiên Ngạo, tức giận nghiến răng nghiến lợi, “Anh thích tôi chỗ nào, anh nói đi nói tôi nghe! Tôi nhất định sửa!”

Thẩm Thiên Ngạo tà khí cong khoé miệng lên, “Tôi là thích bộ dáng khẩu thị tâm phi này của em.”

Hàn Khiêm vừa định mở miệng, biểu tình Thẩm Thiên Ngạo bỗng nhiên nghiêm túc hẳn lên, “Khiêm, em phải biết là tôi thật lòng thích em, tôi hi vọng em có thể cho tôi một cơ hội, tôi không biết vì sao em chán ghét tôi như vậy, nhưng mà người đàn ông mà Thẩm Thiên Ngạo tôi coi trọng, cả đời này cũng đừng hòng rời khỏi tôi.”

Thời điểm Thẩm Thiên Ngạo nói ra những lời này quá mức thật lòng, cho nên Hàn Khiêm vậy mà lại thấy vẻ mặt thế này thật đáng yêu, anh cảm thấy mình thực sự là nên ăn óc heo để bổ não, không thể trở thành não tàn được.

“Anh về trước đi.” Hàn Khiêm chuẩn bị đuổi hắn đi, suốt đêm bỏ trốn.

Thẩm Thiên Ngạo biết giờ phút này ép không được, chỉ có thể gật đầu đáp ứng rồi đi, “Ngày mai tôi lại đến.”

Hàn Khiêm nhanh chóng vung tay đóng cửa, ngày mai? Ngày mai anh sẽ không ở cái thành phố này nữa.

Xe lửa máy bay đều không thể ngồi, rất dễ bị Thẩm Thiên Ngạo tra ra, chỉ có thể ngồi xe bus rồi đi, dù sao em gái mình cũng có năng lực, không thể đói chết ở cái thành phố này được, Hàn Khiêm trước phải bảo trụ chính mình đã.

“Keet——”

Tiếng cánh quạt vù vù, tiếng phanh gấp vẫn không bị át đi, Hàn Khiêm ngẩng đầu đã thấy Thẩm Thiên Ngạo ngã xuống trước xe.

Đầu Hàn Khiêm đột nhiên nóng lên, vắt chân xông ra bên ngoài.

Thẩm Thiên Ngạo vô tri vô giác nằm ở bên đường, ban đầu Hàn Khiêm còn hoài nghi đối phương giả bị tai nạn để gạt sự đồng tình của anh, thế nhưng máu không biết từ đâu chảy ra ướt hết áo sơ mi trắng của Thẩm Thiên Ngạo, nhiễm đỏ hai tay Hàn Khiêm.

Hàn Khiêm cố gắng bình tĩnh, gọi điện thoại cấp cứu.

Phẫu thuật thành công, Thẩm Thiên Ngạo hôn mê ba ngày, sau khi tỉnh lại câu nói đầu tiên chính là, “Tôi là ai?”

Hàn Khiêm bị bồn máu chó này tạt đến có chút ngu người.

Nhưng sự thực rõ ràng, Thẩm Thiên Ngạo mất trí nhớ.

16. Chương 16: Thâm Muốn Rời Đi

Hàn Khiêm chống cằm, ánh mắt bình tĩnh nhìn Thẩm Thiên Ngạo.

“Anh mới vừa rồi nói cái gì?”

“Tôi là ai?” Thẩm Thiên Ngạo biểu tình lạnh lùng, ưng mâu theo quán tính nheo lại, có chút không kiên nhẫn mở miệng.

Hàn Khiêm trong lòng vui vẻ, khoan đã, bây giờ vẫn chưa phải lúc để vui vẻ.

“Anh không nhớ rõ anh là ai?” Hàn Khiêm xác nhận lần nữa.

“Chàng trai, cậu bị ngu à ?” Biểu tình Thẩm Thiên Ngạo không vui.

Hàn Khiêm :

“Tức là.... Anh cũng không nhớ rõ tôi ?” Hàn Khiêm lại hỏi.

Thẩm Thiên Ngạo đánh giá cẩn thận một lượt Hàn Khiêm, có chút do dự mở miệng, “Không nhớ rõ, có điều.... rất quen thuộc.....”

“Chàng trai, cậu không phải người yêu tôi đấy chứ ?”

Hàn Khiêm :

Đây thực sự không phải giả vờ mất trí nhớ sao ?

“Chàng trai, cậu dám không trả lời tôi sao, tốt lắm, cậu vẫn là người thứ hai dám làm như vậy !”

Vẫn là giọng điệu đó, vẫn là hứng thú quen thuộc, tổng tài cho dù mất trí nhớ vẫn nhớ rõ nhưng lời nói thần kinh thế này.

“Hừm ? Tại sao tôi lại nói ‘người thứ hai’, người đầu tiên là ai ?” Thẩm Thiên Ngạo bỗng nhiên lâm vào trầm tư.

Hàn Khiêm thiếu chút nữa túa mồ hôi lạnh, anh lấy lại bình tĩnh, ngắt lời tự hỏi của Thẩm Thiên Ngạo, “Mẹ anh vừa về nhà tắm rửa, sẽ nhanh chóng trở lại đây.”

Thẩm Thiên Ngạo gật gật đầu, ánh mắt vẫn còn nhìn Hàn Khiêm đầy khả nghi khi ngắt lời chuyển đề tài sang chỗ khác.

Lại xác định lần nữa Thẩm Thiên Ngạo thực sự mất trí nhớ, Hàn Khiêm lập tức chuẩn bị rời đi, anh cảm thấy đây đúng là cơ hội ngàn năm có một, lúc này rời đi thật không còn gì tốt hơn.

Ông trời nhất định đang chiếu cố anh, cho anh một cơ hội tốt như vậy, để Thẩm Thiên Ngạo mất trí nhớ, quên anh đi.

“Cậu phải ra ngoài ?” Thẩm Thiên Ngạo chú ý tới động tác của hắn.

”Ừ.”

“Tôi đói bụng, đi ra ngoài mua chút cháo đi.” Thẩm Thiên Ngạo tự nhiên sai bảo.

Không có chút ngập ngừng, Hàn Khiêm xoay người rời khỏi nơi này.

Cửa phòng màu lục nhạt ở trước mặt Thẩm Thiên Ngạo nhẹ nhàng mở ra, lại nhẹ nhàng khép lại, chỉ có thể nghe một tiếng cạch rất nhỏ.

Bước chân Hàn Khiêm rất nhẹ rất nhanh, lúc đóng cửa không hề quay đầu, Thẩm Thiên Ngạo thậm chí cảm thấy, anh sẽ không bao giờ... quay lại nữa.

Trong lòng hắn bỗng sinh ra một cỗ khủng hoảng, cùng với sự rời đi của Hàn Khiêm càng ngày càng lớn,

loại khủng hoảng này không ngừng ăn mòn nội tâm của hắn, trống rỗng, đau đớn đến nỗi khiến hắn chau mày, mà cảm giác vô lực cũng gắt gao siết lấy cổ hắn, tựa như có thứ gì đó mà mình coi là trân bảo đã rời xa mình, mà chính mình lại hoàn toàn bất lực...

Chỉ có thể nhìn anh rời đi....

Đi đến cổng bệnh viện, Hàn Khiêm thở phào một hơi, trong đầu không hiểu sao có chút phức tạp. Anh cùng với Thẩm Thiên Ngạo dây dưa từ lễ Tỉnh Nhân đến giờ cũng đã hơn hai tháng, tuy rằng không ngừng phải trải qua những chuyện vừa náo loạn vừa đơn thuần, thế nhưng trong lòng anh lại không có một chút cảm giác chán ghét.

Nhưng nếu thực sự bảo anh cùng với Thẩm Thiên Ngạo một chỗ, nửa đời sau còn phải chịu sự náo loạn của hắn, Hàn Khiêm ngẫm lại đều cảm thấy có chút run sợ.

Rời đi, là lựa chọn tốt nhất.

Hàn Khiêm không quay về tiệm nữa, trực tiếp đến trạm xe, ở đây người đến người đi, tiếng người ồn ào, anh mua vé xe, không biết đến đâu, không biết khi nào đến, chỉ biết là mười phút sau sẽ xuất phát.

Nếu ngay cả mình cũng không biết mình đi đâu, vậy nhất định Thẩm Thiên Ngạo chắc cũng không tìm được mình.

17. Chương 17

Nhưng mà Long Ngạo Thiên lại tìm được.

Đúng vậy, chính là xúi quẩy như thế.

Hàn Khiêm ngồi vào trên xe, mà một phút trước khi xe khởi động Long Ngạo Thiên liền yên lặng ngồi xuống bên cạnh anh.

Lúc ấy Hàn Khiêm đang thả lỏng tựa lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần thì cảm giác có người ngồi xuống bên cạnh mình, vì vậy mở mắt tùy ý đảo qua.

Sau đó anh xác định không thể bình tĩnh nhắm mắt dưỡng thần được nữa !

Long Ngạo Thiên thấy anh nhìn lại, lập tức cong lên đôi môi mỏng đỏ sẫm mỉm cười, phát ra tiếng cười trầm thấp, “Ha ha.”

Hàn Khiêm : A nmgb.....

“Muốn đi đâu ?” Mắt phượng của Long Ngạo Thiên mang theo một chút bi thương, thế nhưng vẫn mạnh mẽ gắng gượng mỉm cười.

Hàn Khiêm quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Đi chơi.”

Long Ngạo Thiên vẫn bày ra vẻ mặt “Tôi hiểu tôi hiểu tôi thực sự hiểu em mà cho nên em không cần phải nén bi thương cứ mặc sức tựa vào vai tôi mà khóc lên đi”, hần vươn tay cầm bàn tay của Hàn Khiêm, dịu dàng nói, “Nó quên em cũng không sao, còn có tôi, tôi còn nhớ rõ em, tôi vĩnh viễn sẽ không quên em.”

Hàn Khiêm quay đầu lại ôn hoà cười : “Ha ha.”

Long Ngạo Thiên lập tức mê muội choáng váng, nháy mắt không có tiết tháo vứt bỏ huynh đệ của mình mà ân cần hỏi han Hàn Khiêm.

“Ghế dựa này ngồi không thoải mái đúng không, tôi gọi điện về nhà phái trực thăng đến đây nhé.”

“Em có thấy đói không, tôi đưa em đi ăn gì nha.”

“Em có khát không tôi gọi người đưa nước đến.”

“Có phải người ở đây quá nhiều hay không, nếu không tôi bao hết xe nhé.”

“Khiêm, em nhìn tôi một cái đi.”

Hàn Khiêm : “Cút.”

Xe khách chậm rãi khởi hành, hơi hơi xóc nảy rời khỏi trạm xe, ánh nắng buổi chiều có chút ảm áp, xuyên qua cửa kính, yên lặng hắt lên gương mặt Hàn Khiêm, ở dưới mắt hàng mi tạo ra một cái bóng.

Long Ngạo Thiên nhìn có chút ngẩn ngơ.

Hần có chút xx nghiêng mặt qua, nhẹ nhàng tiến tới....

“Bốp !”

Hàn Khiêm mở mắt ra, mặt không đổi sắc thu hồi năm đăm của mình.

“Khiêm, xuống tay nhẹ một chút, cũng không thấy đau lòng người ta chút nào sao !” Long Ngạo Thiên bưng cằm mà vẻ mặt vẫn nhộn nhạo nháy mắt cười.

So với tên Long Ngạo Thiên râu_đăng này, Hàn Khiêm cảm thấy vẻ mặt lạnh lùng biến thái của Thẩm Thiên Ngạo hình như đáng yêu hơn.

Xe khách tăng tốc độ cao hơn, dần dần vững vàng lại, Long Ngạo Thiên nắm một góc tay áo Hàn Khiêm vẻ mặt hạnh phúc.

“Tôi so với Ngạo ngày càng tiếp cận em hơn, Khiêm.”

Hành khách ngồi trước rốt cuộc nhịn không nổi quay đầu lại, không biết dùng giọng địa phương ở đâu mà bắt đầu bắt măn xả ra, “Tau nói hai đứa bây a, con trai thì ra con trai một chút đi, người ta không thích đâu, bây không thấy phiền sao, ở phía sau nói nói nói, ầm ĩ làm nào tau ong lên, không hiểu bây nói cái gì nữa, cái gì xe tải cái gì trực thăng a, có tiền quá ha, đúng là đáng ghét mà.”

Hàn Khiêm phụt một cái cười ra tiếng, vị khách kia lại nói tiếp, “Còn mi nữa, tau thấy mi cũng kì quá hà, nhượng hần một chút đi a, hai đứa bây cứ nói nói nói, tau muốn ngủ gật lắm rồi.”

Hành khách vừa lòng một lần nữa ngồi trở về, Hàn Khiêm nhìn thoáng qua Long Ngạo Thiên, thấy người kia đã trở mặt hờn dỗi.

Ồ.. kệ mợ hần.

Xe khách chạy khoảng một tiếng đồng hồ, Long Ngạo Thiên bởi vì ghế ngồi trên xe quá cứng mà không thoải mái đổi tư thế, Hàn Khiêm dùng ngón trỏ day huyệt Thái Dương, bỗng nhiên nghe thấy từ xa truyền đến tiếng ầm ầm quen thuộc.

Tiếng vang càng ngày càng gần, đủ để Hàn Khiêm nhận ra đó chính là tiếng cánh quạt thật lớn vọng lại.

“Tôi không gọi điện thoại phái người đưa trực thăng đến đây.”

Sắc mặt Hàn Khiêm thay đổi.

Sắc mặt Long Ngạo Thiên cũng theo đó mà thay đổi.

“Long Ngạo Thiên ở bên trong nghe cho rõ! Chú đã bị anh Thẩm Thiên Ngạo bao vây!!! Mau thả con tin Hàn Khiêm!!! Lập tức đi ra đầu hàng!!! Bằng không anh sẽ nổ tung con đường phía trước!!!”

“Long Ngạo Thiên ở bên trong nghe cho rõ! Chú đã bị anh Thẩm Thiên Ngạo bao vây!!! Mau thả con tin

Hàn Khiêm!!! Lập tức đi ra đầu hàng!!! Bằng không anh sẽ nổ tung con đường phía trước!!!”

“Long Ngạo Thiên ở bên trong nghe cho rõ! Chú đã bị anh Thảm Thiên Ngạo bao vây!!! Mau thả con tin Hàn Khiêm!!! Lập tức đi ra đầu hàng!!! Bằng không anh sẽ nổ tung con đường phía trước!!!”

18. Chương 18: Vậy Mà Lại Ngược Tôi ?

Hàn Khiêm:

Lại tới nữa một trò đùa hai lần có phiên hay không.

Không phải nói mất trí nhớ sao, quả nhiên là giả vờ.

Sắc mặt Long Ngạo Thiên khó coi đến cực điểm, hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, lại nhìn đến Hàn Khiêm, vẻ mặt sắp ngưng kết thành băng.

Bên trong xe nhất thời vang lên tiếng xôn xao, nghe nói như vậy, rất nhiều người bắt đầu hoảng loạn.

Cái gì?! Trên xe vậy mà có tội phạm?!

Cái gì?! Còn bắt một người làm con tin?!

Cái gì?! Cảnh_sát phải phái cả trực thăng lên đây đuổi bắt?!

Lỡ may hắn không dùng con tin kia mà bắt chúng ta thì phải làm sao bây giờ?!!!

Một xe toàn là con tin đó phải làm sao bây giờ?!!!

“Mau dừng xe mau dừng xe!”

Xe khách chậm rãi dừng lại.

Bởi vì bị dọa sợ, cho nên hành khách trong xe liều mạng chạy ra ngoài.

Bên trong thùng xe rất nhanh chỉ còn hai người Hàn Khiêm và Long Ngạo Thiên, ngay cả tài xế cũng chạy khỏi xe, không muốn ở chung một chỗ với hung thủ.

Tiếng quạt bên ngoài vang lên thật lớn khiến người ta kinh sợ, biểu thị quyết tâm người tới muốn đưa Hàn Khiêm quay về thế nào.

Long Ngạo Thiên yên lặng nhìn thoáng qua Hàn Khiêm, trên mặt đối phương không có biểu tình gì, hẳn nhận không ra đây là bởi vì sung sướng khi gặp lại Thẩm Thiên Ngạo hay là phần nộ bởi vì trốn chạy không thành công.

Hàn Khiêm vẫn không nói gì.

“Hàn Khiêm !!! Chẳng lẽ em không nhìn thấy tấm chân tình của tôi sao !!! Tôi mất trí nhớ mới không nhớ rõ em !!! Tôi không phải cố tình quên em !!!”

“Thẩm Thiên Ngạo tôi đã thề với trời !!! Với mây !!! Với gió !!! Với đất !!! Với hoa tươi cầu vòng rằng chỉ yêu một mình em !!! Chẳng lẽ em quên rồi sao !!! Tôi thậm chí còn bao hết cửa hàng hoa của em cơ mà !!!”

Hàn Khiêm cảm thấy máu trong lồng ngực mình sắp bị phun ra sạch sẽ, biểu tình Long Ngạo Thiên ở bên cạnh lại càng thêm phức tạp : “Không ngờ Thẩm Thiên Ngạo đã thực sự yêu em như sinh mệnh.....”

Cái biểu tình mơ hồ cảm động này thành công đánh bay một chút lý trí cuối cùng của Hàn Khiêm.

Mẹ nó, ông đây không tin tên này dám thực sự cho nổ con đường phía trước ! Hừ !

Hàn Khiêm phụt một cái cười to lên, biểu tình Long Ngạo Thiên bi thương cực độ, hẳn nhìn Hàn Khiêm, cố nén nước mắt : “Khiêm, em thực sự phải về sao ? Phải về bên Ngạo sao ?”

“Quay về cái con công.” Hàn Khiêm quay đầu lại dựng thẳng ngón giữa, động tác thô tục này đem Long Ngạo Thiên còn đang rưng rưng nước mắt dọa trở về.

Long Ngạo Thiên mở mắt chờ mong hành động tiếp đó của Hàn Khiêm, đối với động tác của anh có chút ngạc nhiên.

Hàn Khiêm tới chỗ tài xế.

Không phải chỉ là xe khách sao ! Năm đó anh mở máy kéo oanh oanh liệt liệt trên sườn núi, còn huyết sáo trên đường, có gì có thể làm khó anh ?! Cho dù bây giờ ném cho anh một cái trục thẳng, anh uống một ngụm rượu cũng có thể điều khiển !

Long Ngạo Thiên nhún nhún mày, Hàn Khiêm chốt đai an toàn, giẫm ga một cái, xe khách dừng một cái lao thẳng về phía trước.

Còn đang cong lưng hóng chuyện chưa kịp ngồi trở lại chỗ ngồi, Long Ngạo Thiên oạch một cái ngã xuống sàn xe.

“Đau quá, Khiêm, em không nói trước với tôi một tiếng....”

“Khiêm ! Em đừng chạy nữa, là tôi sai rồi, tôi không nên quên mất em, ngay khi em rời đi, tôi xuống giường đuổi theo em bị ngã một cái, liền khôi phục lại trí nhớ, tôi rất nhớ em ! Tha thứ cho tôi được không !”

Hàn Khiêm lại đạp chân ga thêm một cái, Long Ngạo Thiên hét thảm một tiếng, cũng không quản hình tượng gì nữa, thò tay ôm lấy chỗ ngồi, miễn cho mình bị tốc độ quá nhanh hất bay.

“Khiêm ! Chúng ta đây là đang bỏ trốn sao ?” Sắc mặt Long Ngạo Thiên có chút tái nhợt, vẫn là thực hưng phấn.

“Lắm mồm !” Hàn Khiêm mím môi, không dời mắt khỏi còn đường phía trước.

Trực thăng phía sau phát ra tiếng ầm ầm long trời, gắt gao truy đuổi phía sau.

“Khiêm !”

Giọng nói Thảm Thiên Ngạo ẩn chứa phẫn nộ, âm thanh cánh quạt đã ở ngay phía trên xe.

“Đừng ——”

P phía trước truyền đến một tiếng nổ thật lớn, Hàn Khiêm biến sắc.

Quả nhiên xe khách chạy không được bao xa đã bị ép dừng lại.

Thảm Thiên Ngạo tên bệnh thần kinh kia thực sự cho nổ phía trước.....

Long Ngạo Thiên đã nôn đến hư thoát, hấn úp sấp vào chỗ ngồi, cả người như nhũn ra, nhìn thấy xe dừng lại còn gắng gượng nói, “Khiêm, đừng sợ.... ọe.... Tôi, tôi tới cứu em.....”

Hàn Khiêm :

Đóng vai ác vẫn là không nhìn hấn.

Trực thăng dừng lại ở phía sau xe, cánh quạt thổi tung đất cát vào mặt Hàn Khiêm, Thảm Thiên Ngạo

nhìn hẩn thật sâu, ánh mắt mang theo cơn giận ngập trời xen lẫn tủi thân.

“Khiêm, theo tôi trở về.”

Hàn Khiêm: “Cút.”

Thẩm Thiên Ngạo hít sâu một hơi: “Đừng ép tôi.”

Hàn Khiêm nói: “Nếu anh dám động thủ, tôi cảm thấy cả đời này chúng ta đều không thể.”

Thẩm Thiên Ngạo híp lại ưng mâu, thần sắc mang theo sự lãnh khốc, hẩn vung tay lên, “Bắt về.”

Hàn Khiêm lạnh lùng nở nụ cười.

Thẩm Thiên Ngạo, anh thực sự giỏi lắm.

19. Chương 19: Chú Không Xứng Có Được Em Ấy

Từ trong trục thẳng bước ra mấy người đàn ông mặc đồ đen đeo kính râm, cơ bắp lực lưỡng, cao lớn uy mãnh, yên lặng đứng phía sau Hàn Khiêm.

Áp lực cường đại làm Hàn Khiêm rất khó chịu.

Hàn Khiêm biết mình trị số vũ lực rất cao, thể nhưng anh cũng biết hai đấm không thể địch lại bốn chân, thân thủ của sáu gã mặc đồ đen không phải chỉ là hình thức.

Anh chỉ có thể im lặng lạnh lùng lên phi cơ, không hề chớp mắt, nhìn thoáng qua Thẩm Thiên Ngạo bên cạnh nhưng không hề cho đối phương một ánh mắt.

Tựa như sâu trong tim bị dùng lực đào một cái lỗ, gió lạnh đến tận xương từ trong đó thổi ra, anh cảm thấy cả người đều cứng ngắc, mũi khó chịu cay cay.

Thẩm Thiên Ngạo lên quan sát, thậm chí không dám nhìn tới bóng lưng của đối phương, hẩn sợ phải nhìn thấy thái độ quyết tuyệt cứng rắn của anh.

Rõ ràng.... Hẩn không phải cố ý....

Hàn Khiêm sắp bị tức đến phun máu.

Bởi vì Thẩm Thiên Ngạo vĩnh viễn không nắm được trọng điểm, anh chưa từng vì đối phương mất trí nhớ quên mất anh mà tức giận, anh tức giận là bởi đối phương vẫn luôn không quan tâm đến cảm nhận của anh mà mạnh mẽ đem ý tưởng áp đặt lên người mình.

Tựa như hai người không phải cùng sống trong một thế giới.

Thế giới của Thẩm Thiên Ngạo chỉ gồm những thứ mà hắn hiểu rõ, không dung nạp thứ khác, cũng không dung nạp ý nghĩ của Hàn Khiêm.

Thẩm Thiên Ngạo nhốt Hàn Khiêm ở trong phòng ngủ.

“Tôi nói rồi, em trốn không khỏi lòng bàn tay của tôi.” Hắn hung hăng niết cầm Hàn Khiêm, từ trên cao nhìn xuống đối phương.

Hàn Khiêm mặt không đổi sắc nhìn hắn, “Đơn đả độc đấu, anh không phải đối thủ của tôi.”

Thẩm Thiên Ngạo:

Thẩm Thiên Ngạo có chút âm ức buông tay, quay mặt đi không nói lời nào ngồi xuống một bên.

Hàn Khiêm nghĩ lại một chút, lâu như vậy, có thể nhường đối phương một lần không?

Thẩm Thiên Ngạo không để ý đến Hàn Khiêm, Hàn Khiêm cũng mặc kệ hắn, chính mình chuẩn bị đến nhà tắm tẩy rửa một chút.

Vừa mới đứng dậy đã bị Thẩm Thiên Ngạo khẩn trương nắm lấy cổ tay: “Em đi đâu vậy?”

“Nhà vệ sinh.”

“Không được đi! Tôi không cho phép em rời khỏi tầm mắt của tôi!” Vẻ mặt Thẩm Thiên Ngạo lạnh lùng, giọng nói thấp tới cực điểm, hắn vươn tay nắm lấy bả vai Hàn Khiêm, hung hăng đè đối phương xuống giường, nhanh chóng dùng cả tứ chi quấn lấy anh.

Hàn Khiêm nhú mào, thế này anh căn bản không thể động dậy thân thể, cũng không cách nào hất Thẩm Thiên Ngạo ra khỏi người.

Hàn Khiêm: “Xuống ngay!”

Thẩm Thiên Ngạo: “Không xuống!”

Hàn Khiêm: “Vậy anh buông tay!”

Thẩm Thiên Ngạo: “Không buông! Chết cũng không buông!”

Hàn Khiêm: “Anh muốn làm gì hả?”

Thẩm Thiên Ngạo: “Muốn!”

Hàn Khiêm:

“Anh rốt cuộc muốn làm gì!”

“Em!”

Thẩm Thiên Ngạo hùng hồn.

Lại quần chặt hơn.

Hàn Khiêm lạnh lùng nhìn chăm chăm Thẩm Thiên Ngạo, người kia có chút chột dạ liếc sang chỗ khác.

“Đi xuống!”

“Không xuống!”

“Buông tay!”

“Ừ!”

Hàn Khiêm cảm thấy mình không thể nói chuyện với hắn.

Trùng mắt xả hận nhìn Thẩm Thiên Ngạo vài lần, đối phương bày ra vẻ mặt chó bự nhìn chủ nhân làm cho người ta chóng đờ không nổi.

“Khiêm, đừng nổi giận mà.” Thẩm Thiên Ngạo cọ cọ lên người anh, lại cẩn thận hôn nhẹ lên môi anh một cái, “Thực sự tôi không cố ý quên em, vết thương của tôi vẫn chưa lành, em xem trán tôi còn băng nè.”

Hàn Khiêm không để ý hần, giả bộ đáng thương anh cũng mặc, anh đây không ưng bộ dạng này của hần.

“Ầm ầm ầm.” Cổng bị đập dồn dập vang lên, bên ngoài truyền đến giọng nói lo lắng của thủ hạ, “Boss, Long tổng Hồ Điệp Nhi kéo người xông tới!”

Thẩm Thiên Ngạo biến sắc, còn chưa kịp đứng lên khỏi người Hàn Khiêm thì đã ầm một tiếng, cửa phòng bị đập vỡ, Long Ngạo Thiên cùng Hồ Điệp Nhi trực tiếp phá cửa xông vào.

“Buông em ấy ra!” Về mặt Long Ngạo Thiên khó coi đến cực điểm.

Thẩm Thiên Ngạo giống như tuyên bố quyền sở hữu bá đạo hôn lên trán Hàn Khiêm một cái, vừa lòng nhìn ánh mắt vụn vỡ của Long Ngạo Thiên, lúc này mới khí định thần nhàn chậm rãi đứng lên.

Hàn Khiêm nâng lên đùi phải, dùng sức đập một cái lên lưng Thẩm Thiên Ngạo, oạch một tiếng, Thẩm Thiên Ngạo gục trên mặt đất.

“Không được tùy tiện chạm vào tôi.” Hàn Khiêm lãnh diễm cao quý.

Trước mặt tình địch lại bị mất mặt, Thẩm Thiên Ngạo đen mặt đứng lên, không dám quay đầu lại chọc Hàn Khiêm, chỉ có thể cảnh cáo Long Ngạo Thiên, “Long, anh đã cảnh cáo chú, Khiêm là người của anh, không cho phép chạm vào em ấy!”

Long Ngạo Thiên cũng cười lạnh, “Khiêm là cậu bé tốt đẹp như thế, chú vậy mà dám nhốt em ấy lại!”

Hàn Khiêm run lên, da gà da vịt rơi đầy đất.

“Khiêm tốt đẹp như vậy! Thiện lương như vậy! Tựa như pha lê! Chú sao có thể tàn nhẫn với em ấy như vậy! Chú đáng lẽ nên che chở em ấy bảo vệ em ấy cho em ấy tất cả! Anh sẽ không giao Khiêm cho chú đâu! Chú chỉ biết hết lần này đến lần khác thương tổn em ấy!”

20. Chương 20: Thiên Nhiệt Hồ Phá

Hàn Khiêm thực sự đau dạ dày.

Nếu nhân vật chính trong lời những kẻ này không phải là anh, Hàn Khiêm chắc chắn trong lòng sẽ khinh bỉ nhân vật trong lời mấy người này một lượt, làm như đang quay phim Mary Sue chắc!

Thế nhưng nhân vật chính là chính mình, cho nên Hàn Khiêm không thể không đau dạ dày!

“Anh không biết vì sao chú lại phải thương tổn em ấy!” Long Ngạo Thiên nói, “Yêu một người chính là cho hẳn được vui vẻ hạnh phúc, cho hẳn thứ hẳn muốn, chú làm sao có thể như vậy!”

Thẩm Thiên Ngạo len lén xoa thắt lưng mình một chút, vừa không chút thu liễm khí thế cười lạnh mở miệng, “Người mà Thẩm Thiên Ngạo anh coi trọng, vĩnh viễn không thể rời khỏi anh!”

“Em ấy không phải sở hữu của chú! Cũng không phải con rối! Chú không thể như vậy, vậy em ấy ở thế giới của mình! Em ấy nên được tự do! Như cánh chim tung bay, sao chú có thể bẻ gãy cánh em ấy.”

Hàn Khiêm cảm thấy dạ dày mình vẫn cuộn cuộn lên, nghe đoạn đối thoại ghê tởm muốn chết của hai người, thiếu điều muốn chạy vào WC nôn ra. Anh nhìn thoáng qua Hồ Điệp Nhi ở phía sau Long Ngạo Thiên, đối phương có chút lo lắng khẩn trương nhìn anh, Hàn Khiêm mỉm cười với cô, ý bảo đối phương không cần lo lắng, ai ngờ mặt Hồ Điệp Nhi bỗng nhiên đỏ lên, có chút kích động cúi đầu.

“Em ấy cho dù là chim, cũng chỉ là chim hoàng yến, bay không thoát khỏi lòng bàn tay của anh.” Về mặt Thẩm Thiên Ngạo đầy lạnh lùng, một chút cũng không để lời nói của Long Ngạo Thiên để vào lòng, giọng nói lộ ra sự lãnh khốc.

Long Ngạo Thiên cắn răng nói, “Chú làm vậy chỉ đẩy Khiêm rời xa mà thôi.”

“Anh sẽ không để em ấy rời đi, em ấy là người của Thẩm Thiên Ngạo anh.” Trong mắt Thẩm Thiên Ngạo hiện lên một tia không rõ cảm xúc.

Long Ngạo Thiên cảm thấy đối phương không hề nghe mình nói, trong lòng tâm niệm niệm phải che chở cho Hàn Khiêm, vì vậy hẳn vươn tay bắt lấy cổ tay Hàn Khiêm, kéo đối phương ra sau mình, chính mình đứng ở phía trước lấy tư thế bảo hộ che chắn anh.

“Anh muốn đưa Khiêm đi, em ấy không thể tiếp tục ở bên cạnh chú để chú tùy ý tổn hại!”

Thẩm Thiên Ngạo nháy mắt khẩn trương lên, hẳn híp hai mắt, ẩn giấu cuồng phong gào lên tức giận: “Long, chú thật sự muốn giành người với anh sao?”

“Anh không phải muốn giành với chú.” Hai mắt phong tình vô hạn của Long Ngạo Thiên giờ phút này phá lệ nghiêm túc, “Anh chỉ muốn em ấy được tự do.”

Hàn Khiêm ở một bên bị loại lời thoại này đánh đến nỗi thiếu chút nữa tông cửa xông ra, anh gạt tay Long Ngạo Thiên, cực kì khó chịu: “Tôi không phải sở hữu của bất cứ ai, cũng không phải đồ chơi của bất cứ kẻ nào.”

Long Ngạo Thiên vội vàng giải thích, “Khiêm, em đừng hiểu lầm, tôi đến đây để đưa em đi.”

“Đi?” Thẩm Thiên Ngạo cười lạnh, “Muốn đi đến đâu, các người chỗ nào cũng không thể đi được!”

“Ngạo, bảo tiêu của chú ở bên ngoài đã bị người của anh và Hồ Điệp Nhi giải quyết rồi, chú còn cạy vào cái gì nữa!”

“Chú!” Thẩm Thiên Ngạo cả giận nói, “Long, chú phản bội anh!”

Long Ngạo Thiên xoay người nói, “Khiêm, chúng ta đi thôi.”

Ra đến cổng, ba người lên xe, đều trầm mặc không nói.

Hồ Điệp Nhi một mình ngồi ở phó lái, Long Ngạo Thiên không biết xấu hổ chen vào bên cạnh Hàn Khiêm.

“Khiêm....” Long Ngạo Thiên lưu luyến không rời, “Tôi phải ở lại ngăn đường Thẩm Thiên Ngạo, đánh lạc hướng hắn.”

Hàn Khiêm không nói gì châm một điếu thuốc, cho tới giờ vẫn không biết rằng mình thuộc thể chất hoa thủy.

“Cho nên em tạm thời phải ở chung với Hồ Điệp Nhi.” Nói đến đây Long Ngạo Thiên còn trừng mắt liếc Hồ Điệp Nhi một cái, “Cô ta biết mình có thể tách em và Ngạo ra nhất định rất vui vẻ.”

Hàn Khiêm rít sâu một hơi thuốc, nhìn cảnh sắc vụt qua bên ngoài cửa sổ, cảm thấy thời gian này chính là những ngày mệt mỏi nhất mà anh phải trải qua.

Anh gật gật đầu, tỏ vẻ mình hiểu rồi.

Tài xế trực tiếp đưa Hàn Khiêm đến biệt thự Hồ gia, Long Ngạo Thiên giữa đường xuống xe đánh lạc hướng người mà Thẩm Thiên Ngạo phái tới, mà Hồ Điệp Nhi trầm mặc đưa Hàn Khiêm vào trong nhà.

“Hộ chiếu của anh đã làm xong, ba ngày sau anh có thể bí mật rời khỏi nơi này.”

Hàn Khiêm đại khái chưa từng nghĩ đến mình sẽ có ngày hôm nay, lại vì liều mạng trốn tránh một người mà phải rời khỏi mảnh đất thân thuộc của mình.

Hồ Điệp Nhi muốn nói lại thôi, ánh mắt có chút né tránh nhìn Hàn Khiêm.

“Làm sao vậy?”

“Anh.... thực sự xuất ngoại ở cùng với Long sao?”

Hàn Khiêm nhíu mày, cái gì đây? Chính mình xuất ngoại còn phải ở chung với một người khác? Chẳng lẽ mình thoát được Thắm Thiên Ngạo lại tới một Long Ngạo Thiên sao? Trời định mình sinh ra phải quay quanh hai tên điên này hả?!

Thực sự quá đủ rồi!

Hàn Khiêm buồn bực muốn chết, ngữ khí cũng không thể tự chủ mà nặng hơn một chút, “Hỏi nhiều vậy làm gì?”

Hồ Điệp Nhi hoảng sợ.

Hồ Điệp Nhi thích Thắm Thiên Ngạo hơn hai mươi năm, bọn họ từ nhỏ thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, cô là tiểu công chúa của Hồ gia, Hồ phụ cả đời chỉ có một đứa con gái, nâng niu cô trong lòng bàn tay không để cô phải chịu một chút ảm ức.

Mà Thắm Thiên Ngạo là con trưởng nhà họ Thắm, thiên chi kiêu tử, từ nhỏ đã quang mang vạn trượng, chí khí ngút trời, có điều tâm tình luôn luôn bất định.

Hai nhà bọn họ trước giờ giao hảo, từ nhỏ cũng đã nói đùa sau này hai đứa lớn lên sẽ cho lập gia đình, Hồ Điệp Nhi đương nhiên cho rằng Thắm Thiên Ngạo sẽ là chồng tương lai của mình, cũng toàn tâm toàn ý yêu kính đối phương như chồng của mình.

Chưa từng nghĩ tới, Thắm Thiên Ngạo căn bản không thương mình.

Vậy tại sao nhiều năm như vậy lại không nói rõ với cô, vì sao chưa từng cự tuyệt cô, để cho cô ngây ngốc yêu nhiều năm như vậy.

Thắm Thiên Ngạo bị Long Ngạo Thiên dẫn đi một vòng, đứng dưới lầu công ty của mình, tâm tình còn tệ hại hơn.

Hắn chậm rãi trở về phòng làm việc của mình, đi đến bên giường khoan tay mà đứng, từ trên cao nhìn xuống cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, thời tiết dần dần ấm áp lên, dòng người đông đúc trên đường đã bỏ đi trang phục mùa đông, diện thời trang mùa xuân mỏng manh.

Điều hoà trong phòng làm việc cũng ngừng hoạt động.

Thắm Thiên Ngạo chậm rãi phun ra một câu, ánh mắt tràn ngập hung ác nham hiểm.

“Trời nóng, làm cho Hồ thị phá sản đi.”

Thiên nhiệt Hồ phá: Vâng, phải chăng chính là ‘Trời nóng, làm Hồ thị phá sản đi’?! =))

21. Chương 21: Hàn Khiêm Đưa Ra Một Quyết Định Khó Khăn

“Thực ra trước đây tôi rất thích Thiên Ngạo.” Hồ Điệp Nhi chậm rãi mở miệng, “Tôi nghĩ rằng anh ấy sẽ trở thành chồng tôi, cho nên toàn tâm toàn ý mà yêu anh ấy, thậm chí cả thế giới chỉ có một mình anh ấy. Thế nhưng anh xuất hiện đã làm tôi biết rõ, những năm qua chỉ là tôi đơn phương, Thiên Ngạo căn bản không thích tôi.”

Hàn Khiêm trầm mặc liếc Hồ Điệp Nhi một cái, không nói gì.

Đôi khi có một số việc nếu không có ai nói cho ta biết, ta thực sự sẽ mặc kệ mắt mình bị che phủ, chỉ sống trong thế giới của riêng mình, không nhìn không nghe không biết.

“Bây giờ tôi đã hiểu.” Hồ Điệp Nhi chun mũi, như trút được gánh nặng mà nở ra một nụ cười, trên mặt vẫn còn một vệt nước nhàn nhạt, “Không thích tôi tức là không thích tôi, tôi cũng không cần phải tự lừa mình dối người.”

“Cô tốt như vậy, tại sao nhất định phải xoắn xuýt bên cạnh hắn chứ?” Hàn Khiêm hỏi.

“Cũng đúng, trước kia không biết tại sao tôi lại nghĩ không thông, hiện tại thì khác rồi, con gái tôi gì phải quay quanh tình ái chứ, ba tôi không có con trai, vậy tôi có thể phụ ông ấy quản lý công ty mà.” Hồ Điệp Nhi nhún nhún vai, “Dù sao có rất nhiều đàn ông mong ước được ở rể Hồ gia, nói không chừng có nhiều người còn ưu tú hơn Thẩm Thiên Ngạo.”

Hàn Khiêm tựa như lần đầu tiên quen biết Hồ Điệp Nhi, chăm chú nghiêm túc cẩn thận đánh giá Hồ Điệp Nhi một chút, lời này mới thật sự như lời của con nhà giàu nói ra, thật không biết những năm qua cô rốt cuộc sống thế nào.

“Có điều, Thẩm Thiên Ngạo để tôi lỡ lâu như vậy, tôi nhất định không dễ dàng buông tha cho hắn.” Bộ dáng Hồ Điệp Nhi xoa tay nóng lòng muốn thử đoạ Hàn Khiêm hết hồn, “Loại đàn ông không chịu để người ta vào mắt như anh ta đáng bị giáo huấn một trận!”

Hồ Điệp Nhi trầm mặc một lúc, lại hỏi vấn đề khi trước, “Có điều, anh thực sự nguyện ý cùng Long Ngạo Thiên ra nước ngoài sao?”

Suy nghĩ một chút về cuộc sống về sau, tuy rằng không có “Em này tiểu yêu tinh mê người” “Em à đáng ghét quá châm lửa tôi” “Em là đang câu dẫn tôi sao” “Chàng trai à em chọc giận tôi rồi đấy”, nhưng mà vẫn còn hơn mấy lời nói ghê tởm như “Khiêm Khiêm người ta rất sợ đó em phải ôm người ta” “Khiêm, em thật là yêu nghiệt mê người, so với tôi còn yêu nghiệt hơn” cùng với “Em này tiểu bại hoại”, Hàn Khiêm bắt đầu không rét mà run.

“Anh không muốn cùng với Long Ngạo Thiên ra nước ngoài sao?” Hồ Điệp Nhi hỏi anh.

Hàn Khiêm cực kì khẳng định lắc mạnh đầu, biểu đạt ý tưởng kiên quyết phải rời xa Long Ngạo Thiên của mình.

Kỳ thật Hàn Khiêm vẫn rất thắc mắc Long Ngạo Thiên rốt cuộc thích mình chỗ nào, nếu Thẩm Thiên Ngạo thích mình thì có thể xem như.... Tình_một_đêm Nhưng mà Long Ngạo Thiên anh hoàn toàn không rõ.

Hai người không tiếp xúc gì, hơn nữa tiếp xúc cũng chỉ là vài lần ngắn ngủi gặp mặt, tựa như ngay từ lần đầu gặp, Long Ngạo Thiên đã thích mình rồi, khiến cho Hàn Khiêm vẫn rất nghi ngờ đối phương có phải thực sự thích mình không? Tại sao nhìn qua không đáng tin chút nào.

Nhưng cách đối phương làm việc lại không giống như nhất thời hứng thú, mà giống như thật lòng yêu thương mới làm việc này, cho nên Hàn Khiêm có dùng cả đời cũng không thể hiểu được.

Thẩm Thiên Ngạo... thôi bỏ đi.

“Thực ra Long thật lòng thích anh.” Hồ Điệp Nhi nói.

Hàn Khiêm nhướn mày.

“Long lớn lên rất đẹp, cho nên trước giờ thường xuyên bị coi là nữ sinh, người nhà cũng không coi trọng anh ấy. Khi Long lớn lên bắt đầu đùa bỡn nhân gian, chưa bao giờ thật tâm thật lòng, chỉ biết đùa giỡn trái tim người khác. Thế nhưng sau khi anh xuất hiện thế giới của anh ấy chỉ vây quanh anh, trước kia anh ấy đối với tôi rất tốt, vậy mà khi trước ở bệnh viện bởi vì tôi muốn đánh anh, anh ấy thậm chí muốn xuống tay với tôi, tôi thấy nếu không phải Thiên Ngạo là anh em với anh ấy nhiều năm, chỉ sợ Long đã sớm trở mặt với anh ấy.”

Hàn Khiêm:

Tuy rằng cô nói rất có lý, nhưng mà trong lòng tôi một chút cũng không thủng nổi a.

“Thực ra có một biện pháp giải quyết phiền não trước mắt của anh.”

“Là gì?”

“Chỉ cần anh kết hôn với tôi, mặc kệ là Long hay Ngạo đều không có biện pháp, trừ phi bọn họ muốn làm tiểu tam.” Trong mắt Hồ Điệp Nhi loé ra quang mang hưng phấn, “Bọn họ có lợi hại đến đâu cũng không có biện pháp trước pháp luật. Chỉ nghĩ đến hai người cao ngạo như vậy lại trở thành tiểu tam, tôi đột nhiên thật phần khích!”

Cô gái, nhìn vào mắt tôi này, nói cho tôi biết cô đang nghiêm túc sao? Chuyện cười này một chút cũng không buồn cười.... Kết hôn gì đó một chút cũng không vui.... Đừng đem ra đùa chứ....

“Đương nhiên, tôi biết là anh thích Thiên Ngạo, tôi chỉ là thuận miệng nói thôi, anh không cần nghĩ nhiều. Hơn nữa anh yên tâm, tôi sẽ khuyên Long buông tay anh, anh ấy so với Thiên Ngạo càng hiểu được thể nào là ái nhân.”

Hàn Khiêm:

Cô gái à cô làm sao ra được kết luận là tôi thích Thẩm Thiên Ngạo thế.....

Hồ Điệp Nhi nói, “Nếu anh không thích Thiên Ngạo anh đã không cùng anh ấy trở về, thực ra trong lòng anh rất rõ ràng, anh ấy căn bản sẽ không để đảm bảo tiêu kia động thủ.”

Hàn Khiêm vẫn như trước không nói gì, Hồ Điệp Nhi cũng không nói đến đề tài này nữa: “Anh ở đây nghỉ ngơi một lúc đi, Thiên Ngạo sẽ rất nhanh sẽ muốn động thủ với Hồ thị, tôi cần phải đến công ty phụ giúp cha.”

“Thực xin lỗi, dẫn tới phiền toái cho cô.” Hàn Khiêm thật tâm thật lòng áy náy.

Hồ Điệp Nhi: “Không có gì, tôi cũng muốn để Thẩm Thiên Ngạo biết thể nào là lợi hại, để anh ta bớt vênh vênh tự đắc coi thường phụ nữ.”

Sau khi Hồ Điệp Nhi đi, Hàn Khiêm cũng không ngủ, anh rút ra di động đã chuyển sang chế độ yên lặng, bên trên có tổng cộng 182 cuộc gọi nhỡ, tất cả đều đến từ Thẩm Thiên Ngạo, còn có một cái tin nhắn.

Hàn Khiêm

“Đừng lo lắng cho tôi.”

Hàn Khiêm:

Lo lắng cho anh cái mợ gì.

Ngón tay Hàn Khiêm quét một cái lên màn hình di động, mở danh bạ điện thoại ra, ngón tay dừng trên tên của Thẩm Thiên Ngạo.

Cuộc gọi này.... Rốt cuộc có nên gọi hay không.....

22. Chương 22

Lẽ mề cho tới bây giờ chưa từng là phong cách của Hàn Khiêm, anh cơ hồ trong nháy mắt đã ra được quyết định.

Điện thoại gần như kết nối trong nháy mắt, bên kia truyền đến giọng nói của Thẩm Thiên Ngạo.

“Chàng trai, em rốt cuộc chịu gọi điện cho tôi rồi sao, hửm?”

Hàn Khiêm:

Vậy mới nói rốt cuộc nào anh rụng ở đâu lại đi gọi điện thoại cho hần a.

Nhưng nếu bỏ qua nội dung, thì có thể rất rõ ràng nhận ra trong giọng nói của hần chất chứa kích động vội vàng lẫn tủi thân.

“Tại sao không nghe điện thoại của tôi?”

Giọng nói Thẩm Thiên Ngạo không còn trầm thấp như ngày thường.

Hàn Khiêm nói: “Anh gọi điện thoại cho tôi làm gì?”

Thẩm Thiên Ngạo nghe thấy câu nói không chút quan tâm này bỗng nhiên liền bạo phát, “Em còn có lương tâm hay không! Em có biết không tên Long kia không phải loại người tốt đẹp gì! Tôi đây lo lắng cho em như vậy em lại đối xử với tôi như thế?! Chàng trai đáng ghét, tôi muốn được ở bên cạnh em, thật muốn đánh đòn em một chút.”

Hàn Khiêm cúp điện thoại.

Cho nên mới nói rốt cuộc đầu óc anh rụng chỗ nào mới gọi điện cho hần a.

Thẩm Thiên Ngạo lập tức phẫn nộ gọi điện lại.

Hàn Khiêm ấn nút nhận cuộc gọi, tiếng gầm gừ kiềm chế của Thẩm Thiên Ngạo lại truyền đến bên tai.

“Chàng trai, em dám ngắt điện thoại của tôi sao!!!”

Hàn Khiêm lại yên lặng ngắt điện thoại.

Ngắt điện thoại của anh thì sao.

Thẩm Thiên Ngạo lại gọi.

Lần này là không đợi đối phương rút gào phần nộ đã cúp điện thoại.

Lại gọi.

Lại nhận.

Lại cúp.

Hàn Khiêm bỗng nhiên có chút sung sướng nở nụ cười.

Có đôi khi đùa bỡn nào tàn cũng là một chuyện vui vẻ lạ thường.

“Hàn Khiêm!”

“Ừ.”

Thẩm Thiên Ngạo bỗng nhiên bị giọng nói bình tĩnh của Hàn Khiêm trấn trụ.

“Hiện tại em đang ở với ai?” Một khi bình tĩnh lại, Thẩm Thiên Ngạo lập tức muốn bắt gian.

Hàn Khiêm quét mắt nhìn chung quanh một chút, “Vừa nãy ở cùng với Hồ Điệp Nhi, bây giờ chỉ có một mình.”

“À, là cô ấy.” Khẩu khí Thẩm Thiên Ngạo bỗng nhiên lộ vẻ tôi đây đã yên tâm, “Cô gái kia rất thích tôi, tuy rằng có hơi đánh đá, nhưng sẽ không dám làm gì em.”

Hàn Khiêm:

Kỳ thật rất muốn nói cho anh biết đối phương đã hết thích anh rồi, bỏ gian tà theo chính nghĩa tự mình xử lý sự nghiệp còn chuẩn bị thời cơ trả thù anh.

“Hừ, cô ta đang hợp tác với Long muốn đối phó tôi, không dễ dàng như vậy.”

“Tự anh cẩn thận một chút.” Hàn Khiêm rút cuộc coi như dặn dò một câu.

Ai biết Thẩm Thiên Ngạo lại tựa như nghe thấy điều gì đó rất thú vị liền lập tức tươi cười, “Chàng trai, em đã lo lắng cho tôi như vậy thì mau chóng trở về đi.”

“.....Tôi ngắt đây.”

Ít ra Thẩm Thiên Ngạo hiểu được giữa hai người bọn họ có một rãnh ngăn ở phía trước, hẳn sẽ không thể cứ như vậy mà ở bên đối phương.

Hai người không giống nhau như vậy, nếu muốn cùng một chỗ, vậy phải có một người thay đổi.

Nếu người kia không phải là anh, vậy chỉ có thể là Thẩm Thiên Ngạo hẳn.

Năm tháng sau.

Hàn Khiêm đang nói chuyện cùng với em gái thu dọn đồ đạc đến trường, bỗng nhiên cánh cửa cửa hàng bị đẩy ra.

“Bây giờ còn chưa mở cửa, buổi tối lại đến đi.” Hàn Khiêm không quay đầu lại.

Hàn muội lại nhận ra người đến là ai, nhẹ nhàng đẩy Hàn Khiêm ý nói anh quay đầu lại.

Hàn Khiêm khẽ nhú mày, vẫn là quay đầu nhìn về phía người kia.

Thẩm Thiên Ngạo có chút thấp thỏm đứng ở cửa tiệm, khuôn mặt xanh xao, áo thun quần jean xanh làm hẳn thoát nhìn giống một sinh viên, mái tóc kiểu cách chỉnh tề của hẳn cùng đã được chỉnh thành tóc mái thưa thưa, mềm mại xoã trên trán.

Quả thật có thể xưng là một thiếu niên văn nhã.

Hàn Khiêm vậy mà nhất thời không nhận ra hẳn.

“Chàng trai!”

Vừa mở miệng đã gõ Hàn Khiêm tỉnh lại từ loại ảo giác tốt đẹp kia.

“Định mệnh có gì nói mau.”

Hàn Khiêm nổi giận.

“Theo tôi về nhà!” Khí chất của Thẩm Thiên Ngạo lúc này cực kì không hợp với quần áo, khiến cho Hàn Khiêm lại cảm thấy đối phương một thân tây trang khí phách vẫn là dễ nhìn nhất.

“Cút.” Hàn Khiêm nói.

“Long đoạt vị trí Giám đốc của tôi.” Thẩm Thiên Ngạo nói.

“Ồ.”

“Hồ Diệp Nhi còn nói chuyện với cha mẹ làm cho tôi không thể dựa vào gia đình mà phải lần nữa ra ngoài dốc sức làm việc.”

“Ồ.”

Thẩm Thiên Ngạo không dám nói tiếp nữa.

Lâu nay hắn vẫn dựa vào công ty và gia tộc của mình, đúng như hắn nói, có những chỗ dựa này hắn mới có thể bất cần ngu xuẩn. Nhưng mà hiện tại hắn đã mất đi thứ hắn đặc ý nhất, nháy mắt khiến hắn cảm thấy trước mặt Hàn Khiêm mình không hề có địa vị.

“Anh hiện tại không có việc làm sao?” Hàn Khiêm hỏi hắn.

Thẩm Thiên Ngạo mím môi không nói gì.

Xem ra là không có.

Hàn Khiêm trầm mặt nói : “Cửa hàng tôi còn thiếu một nhân viên, tiền lương không cao anh có chịu không ?”

Mắt Thẩm Thiên Ngạo sáng lên : “Tất nhiên!”

”Nhân viên cửa hàng kiêm tài xế.”

”Không thành vấn đề.”

“Có lẽ trong tương lai còn có thể thăng chức làm bà chủ.”

“Tôi sẽ cố gắng làm việc !”

Hàn Khiêm ra khỏi cửa, Thẩm Thiên Ngạo theo sự chỉ huy của Hàn muội khiêng hành lí, nhìn dáng vẻ luống cuống của đối phương, anh mỉm môi, kiềm chế nụ cười trên môi.

Rất nhanh, Hàn Khiêm liền cười không nổi, bởi vì cách đó không xa đỗ một chiếc xe thể thao đồ rục ở ven đường, một nam nhân dáng người thon gầy tựa vào xe, mái tóc mềm mại đen nhánh vuốt ra phía sau, hấn gỡ xuống kính râm trên mặt, vẫy vẫy tay sang bên này, phong tình vạn chủng mỉm cười.

Hàn Khiêm :

—

Tác giả nói ra suy nghĩ :

*Kết thúc *Tung hoa**

[Hoàn chính văn]

23. Chương 23: Phiên Ngoại Long

[Mọi người để ý, xưng ‘anh’ ở đây là ngôi thứ nhất nhé:]> Mình thích sự cà lơ phất phơ khi xưng anh – chú và thấy nó rất hợp với Long – Ngạo cho nên dùng như vậy]

Một ngày trước lễ Tình Nhân, anh đã thấy Hàn Khiêm.

Người đàn ông mà Thẩm Thiên Ngạo trong miệng thiên đạo vạn quả rốt cuộc xuất hiện trước mắt anh.

Anh đứng trước cửa hàng hoa của y, cửa hàng hoa này thật gọn gàng, những đóa hoa đều được nhân viên cửa hàng cắm rất cẩn thận, nhìn qua vừa thoải mái vừa ấm áp. Nhân viên vốn muốn tới tiếp anh, nhưng lại bị ánh mắt của anh dọa đến mức không dám lại gần.

Nghe lát nữa sẽ thấy Hàn Khiêm trong lời đồn, anh thế nhưng nhin không được có hơi run run, anh biết đây là phản ứng tự nhiên khi quá mức khấn trương mà thành. Anh ngồi trên sô pha cố gắng thả lỏng thân thể, để mình nhìn qua không quá chật vật.

“Vị tiên sinh này là?” Phía sau truyền đến một giọng nói có chút nghi hoặc.

Ngón tay anh bắt đầu run dữ dội hơn, vì để che giấu sự thiếu tự nhiên của mình, anh đành phải đút tay vào túi áo, quay đầu lại như nhìn mây nhìn y.

Ngạo đã vô số lần miêu tả y cho anh nghe, hình bóng mơ hồ rớt cuộc vào giờ khắc này đều hoá thành thực thể, đan vào nhau biến thành người đàn ông trước mắt này.

Cao lớn, mạnh mẽ, kiên nghị, bình tĩnh. Ánh mắt sạch sẽ mà mát lạnh, bờ vai dày rộng vững chãi có thể mang đến cảm giác an toàn mãnh liệt cho người ta.

Trái tim bắt đầu kịch liệt nhảy lên, lí trí cũng có chút tan rã.

“Long, chú tìm được hắc chưa?” Ngạo lại một lần nữa hỏi anh.

“Chưa thấy.” Anh trước sau như một vẫn trả lời bằng hai chữ này.

Mặc kệ là trả lời bao nhiêu lần, anh đều có thể thấy rõ cảm giác cực kì thất vọng trên gương mặt Ngạo.

Anh không rõ vì sao hắc phải chấp nhất một người đàn ông như vậy, nhưng hắc vẫn điên cuồng miêu tả Hàn Khiêm với anh, thậm chí giống biến thái cuồng mà dùng văn tự miêu tả lại cảnh giao_cấu của bọn họ đêm đó.

Về sau bị anh trong lúc vô ý thấy được.

Sau đó anh liền trở nên điên rồ.

Sau nữa ...

Anh ép buộc mình phải thu hồi lại suy nghĩ đã bay thật xa, đứng dậy bước tới gần y, y mở to hai mắt nhìn anh, trong mắt mang theo lạ lẫm cùng với lễ độ.

Y không biết anh.

Anh bị nhận thức này làm cho hoảng hốt cùng với hít thở không thông.

So với Ngạo, anh lạc hậu năm năm.

“Cậu chính là chàng trai Ngạo nhưng nhớ suốt năm năm?” Anh vươn tay nắm lấy cằm y, ánh mắt nhìn thẳng y, trong mắt y nhất định phải nhìn đến anh, anh nghĩ như vậy, lại dùng ngón tay quệt lên môi y, “Bình thường, nhìn không ra có cái gì đặc biệt.”

Tiếp xúc như vậy làm cho anh không có tiền đề nghĩ tới giấc mơ mỗi đêm sau khi xem qua đồng hồ mà Ngạo ghi lại cảnh bọn họ giao hoan, ánh mắt của y có chút ần ần phần nộ, ánh mắt như thế làm cả người anh có chút nóng lên, anh cảm thấy mình trong mắt y nhất định chặt vật cực kì.

“Long, buông tay chú ra!”

Giọng nói bại hoại của Ngạo làm cho lòng anh chợt hoảng hốt, hần bước nhanh tới kéo Hàn Khiêm ra phía sau, hai mắt chăm chăm nhìn anh, mà anh lại quay đầu không dám nhìn hần.

Sự phần nộ của hần anh hiểu được, người hần tâm tâm niệm niệm lại bị anh tìm được trước một bước, hơn nữa anh lại chưa nói cho hần biết, một mình tới nơi này. Hần là giận sự phản bội của anh, anh cố tình lộ ra một nụ cười, nháy mắt mấy cái với Hàn Khiêm.

Y đáp lại anh chỉ một chữ.

“Cút.”

Anh không có cút, cả đời này sẽ không.

Anh cùng với Hồ Điệp Nhi cùng nhau liên thủ hất Ngạo khỏi vị trí Giám đốc, nhưng Ngạo vẫn là Phó Giám đốc, hai mươi phần trăm cổ phần của công ty mà hần giữ trong tay bị tui anh thu thập sau đó tặng cho Thẩm mẫu, bà nghe nói là giúp con mình theo đuổi Hàn Khiêm liên cao hứng cực kì, lập tức phối hợp tổng Thẩm Thiên Ngạo ra khỏi nhà.

Anh cũng không nhịn nổi cảm thán, có người mẹ tích cực giúp đỡ vậy, sợ gì không thể theo đuổi được Hàn Khiêm.

Về phần anh, chỉ cần Hàn Khiêm vui vẻ là được rồi.

Mặc kệ y thích ai, đời này anh sẽ không rời khỏi y.

Anh lái xe thể thao đứng ở bên đường đối diện cửa hàng hoa, nhìn vài người cùng nhau đi ra khỏi cửa, liền lập tức giơ cao tay chào hỏi bọn họ.

“Khiêm, lên xe người ta đi.”

Anh nháy mắt.

Sắc mặt Hàn Khiêm đen như đáy nồi, Ngạo cũng là thái độ khó chịu, nhưng rồi ba người vẫn ngồi lên xe anh.

Ngạo lạnh lùng hỏi anh, “Chú tới làm gì ?”

Anh nói : “Hiện tại anh là Giám đốc, không phải chú, chú quản anh à.”

“Chú phản bội anh !”

“Anh không có, cổ phần công ty của chú anh đưa cho Thẩm bá mẫu rồi.”

“Chú giành giai với anh !”

“Tào lao, Khiêm còn chưa có thừa nhận mà !”

“Không biết xấu hổ !”

“Anh đều quan tâm đâu ~”

“Câm mồm !” Giọng nói lạnh lùng của Hàn Khiêm truyền đến.

Anh cùng Ngạo không dám nói tiếp nữa.

Hàn Khiêm ngồi ở ghế phó lái, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa xe, anh trộm vươn tay cầm tay y, y giãy nhiều lần cũng không buông ra, sau đó kệ xác anh.

Anh làm bộ đứng đắn nhìn thẳng phía trước, nụ cười trên khoé miệng lại không ngừng được.

Đường tương lai còn rất dài, anh không tin Ngạo có thể cả đời độc chiếm Khiêm.

[Toàn văn hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/uc-van-tan-lang-hao-mon-tong-tai-ai-thuong-nga>